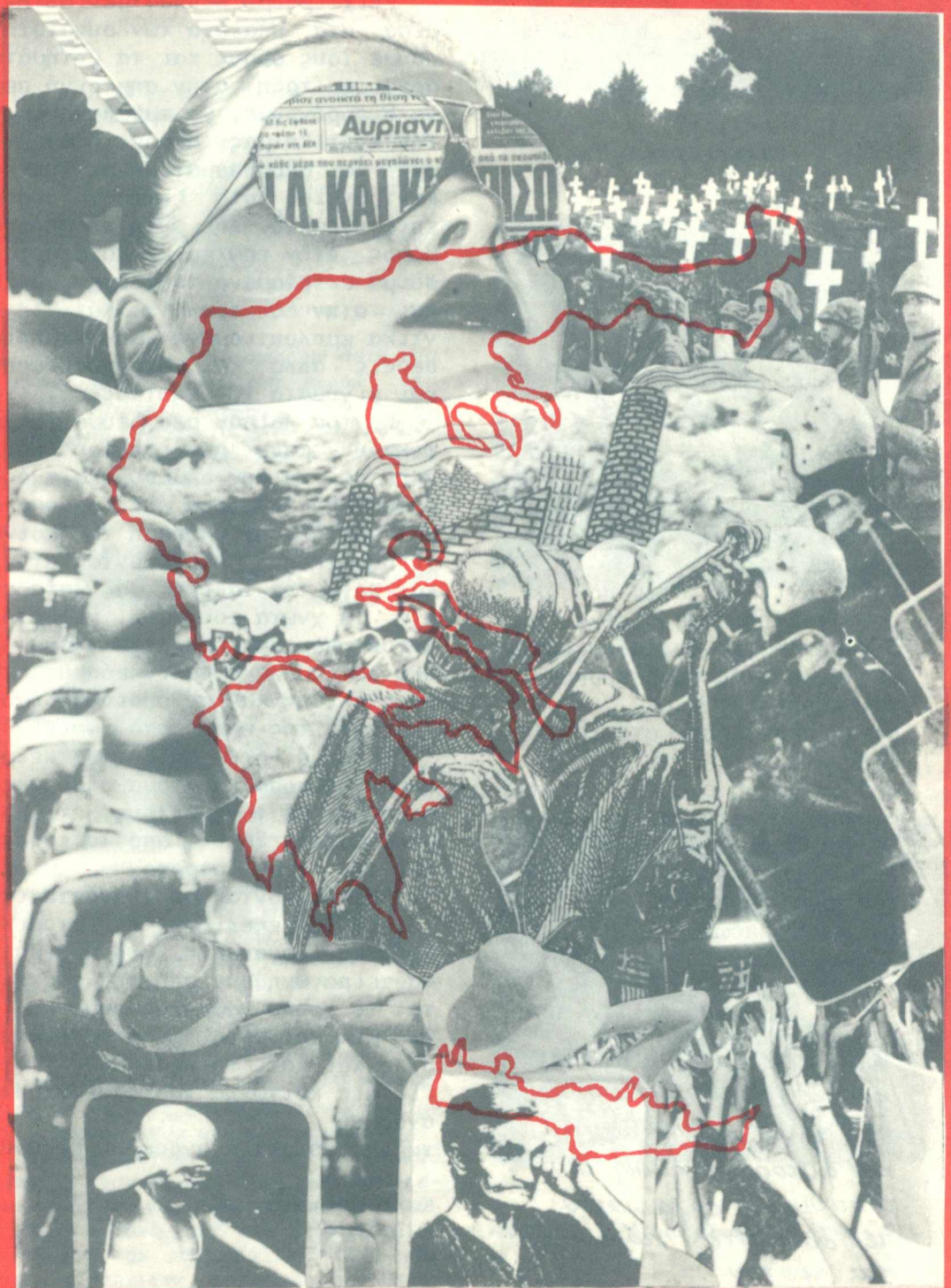

★ (A) δράση

αυτοοργάνωση

ΕΚΛΟΓΕΣ '88

η παρασταση αρχισε!

αυτονομη δραση.

ΑΡ.ΤΕΤΧΟΤΣ 3

Τρίμηνο δελτίο πληροφόρησης
της Αναρχικής Ομάδας
Δραπετσώνας-Κερατσινίου
και του Αναρχοκομμουνιστικού
Πυρήνα Ανω Λιοσίων.

* * * * *

ΦΙΛΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

Το δελτίο αυτό αποτελεί
αντικείμενο εθελοντικής
προσπάθειας.

Κοινή αντίληψη όσων προσφέ-
ρουν για το δελτίο, είναι η
διεύρυνση της αντιεξουσιαστι-
κής-αναρχικής πληροφόρησης
και παράλληλα μιας
άλλης παρέμβασης στα τοπικά
ζητήματα.

Ελπίδα μας η διαρκής αντιπα-
ράθεση και άρνηση των αξιών
τούτης της κοινωνίας των
ταξικών διαμελισμών,
της εμπορευματοποίησης
και των οπαδών.

* * *

*ΑΠΟ το χώρο της πολιτικής
και κοινοτικής αυτονομίας*

*ΓΙΑ την διεύθυνση
και αυτοοργάνωση του
τοπικού και εργασιακού
περιβαλλοντος χώρου
και χρόνου*

*ΣΤΗΝ χεικευμένη πολιτική
και κοινοτική αυτοδιεύθυνση.*

λίγα λόγια για την έκδοση...

Σ' αυτό το τεύχος καταπιαστήκαμε αποκλειστικά με
το ζήτημα των εκλογών, όχι από την μεριά της πολι-
τικής συγκυρίας αλλά γιατί νομίζουμε ότι η περιο-
δος που διανύουμε χαρακτηρίζεται: α) από την προ-
σπάθεια αναδιάρθρωσης και εκσυγχρονισμού του εκμε-
ταλλευτικού συστήματος, β) από την απουσία -εκτός
από ελάχιστες περιπτώσεις- καταγραφής ενός ριζο-
σπαστικού λόγου, πρακτικής και προοπτικής στα ζη-
τήματα που αφορούν την σημερινή πραγματικότητα.

Επιχειρούμε λοιπόν με αυτήν την ανάλυση και
μέσα στα πλαίσια των δυνατοτήτων μας να ανιχνεύ-
σουμε τους όρους και τα ζητήματα που δρομολογεί η
άρχουσα τάξη στην σημερινή περίοδο και παράλληλα
να διευρύνουμε, να εμβαθύνουμε τα επιχειρήματα και
την κριτική μας. Μπορεί η ανάλυσή μας να είναι με-
ρική και αποσπασματική με την έννοια ότι δεν επι-
κεντρώνεται στα ζητήματα ουσίας αλλά εξετάζει τα
επιφαινόμενα. Από αυτή τη σκοπιά όμως, ρίξαμε το
βάρος στην εσωτερική κατατάσταση χωρίς να αναφερ-
θούμε εκτεταμένα τόσο στην διεθνή κατάσταση όσο
και στην ΕΟΚ του '92. Κάτι τέτοιο θα γίνει μελλο-
ντικά εμπλουτισμένο και τεκμηριωμένο με ανάλογες
θεσεις αλλά και καταγραφή εμπειριών από κινήσεις
και κινήματα του εξωτερικού.

Κόντρα λοιπόν στο ρεύμα της επικλήσης του "ε-
φικτού" και "ρεαλιστικού" και μη έχοντας ψευδαι-
σθήσεις για την δημιουργία ενός μαζικού αντιρευ-
ματος από τη μεριά μας, προσπαθούμε να συμβάλλουμε
και εμείς στην υπόθεση της κοινωνικής και ατομικής
χειραφέτησης. Δουλεύοντας στις συνοικίες μας αλλά
και λόγω της ταξικής μας καταβολής, αφουγκραζόμα-
στε τα χνώτα του λαού, γι' αυτό είμαστε ενάντια σε
αυτούς που μας προκαταβάλλουν λέγοντας "καλά αυτά
που λέτε αλλά ο πολύς κόσμος δεν τα καταλαβαίνει",
όπως επίσης και σε όποιους διαδίδουν ότι φέρνουμε
"τα φώτα της πόλης στο χωριό".

Ξέρουμε ότι αυτό το κείμενο θα το διαβάσουν
καμιά εικοσαριά άτομα αλλά εκεί είναι και η δια-
φορά μας με τους άλλους, ότι μας ενδιαφέρει η δια-
δικασία που ξεκινά από το ποιοτικό προς το μαζικό
και όχι το αντίστροφο.

Επεμβαίνοντας με επαναστατική σιγουριά προς την
κατεύθυνση εξέλιξης της ατομικής και κοινωνικής
ζωής και οργάνωσης, δύο πράγματα δεν έχουμε αφήσει
να χειραγωγηθούν από την σημερινή αστική ποταπότη-
τα: το τρόπο να μαθαίνουμε και να ονειρευόμαστε.

Για μια κοινωνία που ο καθένας θα 'χει λόγο υπαρξης
αλλά και κάτι να π(οι)εί

Για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από
ανθρώπο

χωρίς κυριαρχία ανθρώπου σε άνθρωπο.

Καλή σας ανάγνωση

ΜΑΗΣ '89

Για επικοινωνία: Τ.Θ. 80674
Τ.Κ. 18510
ΠΕΙΡΑΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Αυτό που ονομάζεται σαν τέλος της μεταπολιτευτικής περιόδου στη χώρα δεν χαρακτηρίζεται μόνο από την υπέρβαση του τρίπτυχου "ψωμί-παιδεία-ελευθερία" ή το ξεπέρασμα παλαιοκομματικών σχημάτων και προσώπων όσο αφορά την αναρρίχηση τους στην πυραμίδα της εξουσίας αλλά εκφράζεται από την κυριαρχία και την παγίωση του κλασικού κοινοβουλευτισμού και της αστικής δημοκρατίας σαν πολιτειακό σύστημα διακυβέρνησης. Ποτέ το ελληνικό κράτος από τη δημιουργία του δεν κατόρθωσε να επιβάλλει μια κατάσταση πολιτειακής σταθερότητας και κοινωνικής συναίνεσης σαν τη σημερινή.

Οικονομία και κράτος σήμερα είναι απόλυτα ταυτισμένα. Οποιαδήποτε προσπάθεια διαχωρισμού του ενός από το άλλο, κινδυνεύει να είναι μερικότητα και ιδεολογισμός από τη στιγμή που το κράτος είναι ο κυρίαρχος παράγοντας βελτίωσης ή εκσυγχρονισμού, τόσο της εμπορευματοποιημένης οικονομίας, όσο και των προτεραιοτήτων για τεχνολογικό εκσυγχρονισμό, βελτίωση της παραγωγικής διαδικασίας και καθορισμού των εργασιακών σχέσεων σαν φορέας έκφρασης των αντιλήψεων και των επιλογών της πολιτικής και τεχνοκρατικής γραφειοκρατίας συνταυτισμένης με τα συμφέροντα της κεφαλαιοκρατίας.

Οι υπόλοιποι παράγοντες που διαμορφώνουν αυτό που ονομάζουν οι φιλελεύθεροι αστοί "ελεύθερη αγορά" δεν είναι τίποτα άλλο από την χειραγώγηση της ίδιας της πραγματικότητας. Η "ελεύθερη αγορά" το μόνο που ρυθμίζει είναι η διακυμάνσεις των τιμών στα όρια της λαχαναγοράς και του ψευτοχρηματιστηρίου.

Η κρατικοποίηση όλων των λειτουργιών οικονομικής στρατηγικής και αναπαραγωγής του κεφαλαίου όπως ο ενεργειακός τομέας, οι επικοινωνίες και οι μεταφορές, η πολεμική βιομηχανία, το χρηματοπιστωτικό και επενδυτικό σύστημα (ΕΤΒΑ, ΕΤΕΒΑ κλπ.) ήταν επιλογές της δεξιάς στην περίοδο που ήταν στην εξουσία.

Οι επιλογές αυτές αφορούν μια συγκεκριμένη στρατηγική που έκφραζε και υλοποιούσε τις κινήσεις και τις τάσεις του κεφαλαίου σε σχέση με τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας (υπερπαραγωγή, άνοιγμα νέων αγορών κύρια προς τον τρίτο κόσμο, αμφισβήτηση της αμερικάνικης οικονομικής ηγεμονίας από τον ευρωπαϊκό -με κύριους εκφραστές τη Γαλλία, Γερμανία- και τον Γαπωνέζικο καπιταλισμό). Ο ελληνικός καπιταλισμός έπρεπε να προωθήσει αυτές τις αλλαγές για να επιβιώσει μέσα στις παγκόσμιες αυτές συνθήκες και να βελτιώσει τη θέση του.

Τη διεκπεραίωση αυτών των στρατηγικών του κεφαλαίου στην Ελλάδα αναλαμβάνει μια ανερχόμενη κοινωνική τάξη, η πολιτική και τεχνοκρατική νομενκλατούρα που καθορίζει τις εκάστοτε κυβερνητικές επιλογές και τακτικές, ενώ η εναλλαγή των κυβερνήσεων γίνεται με γνώμονα την καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων του κεφαλαίου.

Η εδραίωση των κοινοβουλευτικών θεσμών και ενός κομματικού καθεστώτος που διείσδυσε τελικά μέσα στον κοινωνικό ιστό ελέγχοντας κάθε εργατική και λαϊκή κινητοποίηση και ενσωματώνοντας τη στις επιλογές των κομμάτων και των γραφειοκρατιών, πέρασε μέσα από ένα ρεφορμισμό που ήταν ασφυκτικά εγκλωβισμένος μέσα στις αστικές αντιλήψεις και κανόνες μη έχοντας μια άλλη πρόταση διεξόδου για τους κοινωνικούς αγώνες. Χειραγωγήθηκε λοιπόν οποιαδήποτε διάθεση αυτονομίας του προλεταριάτου (κύρια του βιομηχανικού από την περίοδο '75-'79) και των κινήσεων γειτονιάς, φοιτητικών, αγροτικών. Δεν υπήρχε συλλογική κίνηση που να μην μετατρέποταν σε αρένα διακομματικής σύγκρουσης.

Στα πλαίσια της περιόδου διακυβέρνησης της δεξιάς δημιουργείται ένα νέο πλαίσιο στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας μέσα από τις νέες στρατηγικές που προωθεί

Οκτώβρης '74: Προπόλεια

Οκτώβρης '74: Διαδήλωση στη βουλή

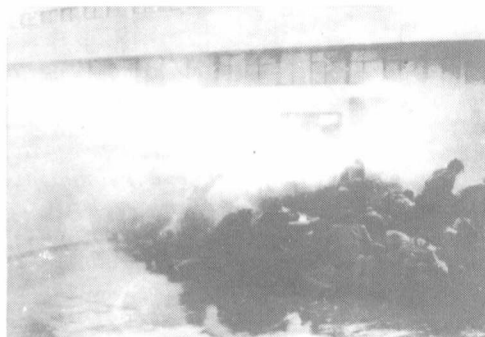
ο αμερικάνικος καπιταλισμός. Ο ελληνικός καπιταλισμός δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες -στον τομέα του τεχνολογικού εκσυγχρονισμού και βελτίωσης της παραγωγής- με αποτέλεσμα να επιβάλλει ένα καθεστώς σκληρής λιτότητας και επίθεσης στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Η απάντηση ήταν οι άγριες απεργίες και η μακροχρόνια σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής, που είχαν εκσυγχρονιστεί για να αντιμετωπίσουν τις άγριες διαθέσεις του κόσμου (ΜΑΤ, αύρες, ειδικές δυνάμεις ενάντια στους απεργούς οικοδόμους, εργάτες της Πίτσας, ΑΕΓ, Ιζόλα, Σκαλιστήρη, Μάδεμ Λάκκο, αγρότες, άστεγους κλπ.). Από την άλλη, το δημόσιο χρήμα κεφαλαιοποιείται και χαρίζεται με τη μορφή δανείου στους βιομήχανους οι οποίοι το απαιτούσαν δήθεν για να επενδύσουν, ενώ στην πραγματικότητα το συσώρευαν στις ελβετικές τράπεζες και σε άλλες κερδοσκοπικές δραστηριότητες (αγορά έργων τέχνης, ακίνητα, χρυσός κλπ.).

Οι εργατικοί αγώνες εκείνη την εποχή, η δυναμική των οποίων εκφράζεται κύρια μέσα από το βιομηχανικό προλεταριάτο, αν και σε πρακτικό επίπεδο εκφράστηκαν με τις "άγριες" απεργίες, καταλήψεις, σαμποτάρισμα της παραγωγής, συγκρούσεις με τις κατασταλτικές δυνάμεις και τον κομματικό συνδικαλισμό, δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν ούτε να αμφισβητήσουν τις καθιερωμένες μορφές οργάνωσης και πολιτικής δράσης των εργατών αλλά και την ίδια την εργασία σαν διαδικασία εκμετάλλευσης.

Αυτή η αδυναμία του εργατικού κινήματος να θέσει συνολικά κοινωνικά ζητήματα, οφείλεται τόσο στις πραγματικές ανάγκες της εργατικής τάξης για ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο, όσο και στην έλλειψη ενός ριζοσπαστικού συνδικαλιστικού λόγου που θα αμφισβητούσε τους αστικούς κοινοβουλευτικούς θεσμούς και τον διαχωρισμό της πολιτικής από την συνδικαλιστική δράση. Φυσικά κύρια στρατηγική τόσο του κομματικού συνδικαλισμού (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ), όσο και των αριστεριστών, οι οποίοι είχαν δημιουργήσει προσβάσεις στο εργατικό κίνημα, ήταν η χειραγώγηση οποιασδήποτε διάθεσης, έστω και σε εμβρυακό επίπεδο, ανάπτυξης ενός συνδικαλιστικού κινήματος ολικότητας με την έννοια ότι έδινε τόσο τις εργασιακές και παραγωγικές σχέσεις, όσο και ζητήματα ελέγχου της ποιότητας των προϊόντων και υπηρεσιών, του χρόνου εργασίας και ποιότητας ζωής, που θα είχαν σαν αποτέλεσμα την αμφισβήτηση της κυριαρχίας και αυθεντίας των εργοδοτικών συνδικαλιστών. Η στρατηγική του διαχωρισμένου συνδικαλισμού που προωθήθηκε από τα κόμματα της αριστεράς, πέτυχε τη διάσπαση και αποδυνάμωση των εργατικών αγώνων και κινητοποιήσεων.

Ο διαχωρισμένος συνδικαλισμός, έχει εγκλωβίσει μέχρι σήμερα το εργατικό κίνημα από τη μία στις ανώδυνες από το καθεστώς διεκδικήσεις και από την άλλη στην παραίτηση των εργατών από άλλα κοινωνικά και πολιτικά θέματα και προβλήματα, και στην διαχείρησή τους από τους γραφειοκράτες των κομμάτων και της κυβέρνησης.

Το ΠΑΣΟΚ εκμεταλλεύτηκε και καναλιζάρισε αυτή τη διάθεση σύγκρουσης με το καθεστώς και αναριχήθηκε στην εξουσία μέσα από μία δημαγωγική και αριστερίζουσα αντιπολίτευση, δημιουργώντας την πλάνη του εθνικού λαϊκού μετώπου ενάντια στις δεξιές δυνάμεις που σε κοινωνικό επίπεδο εκφράζονταν με μία συμμαχία φοιτητών, μικρομεσαίων, μεσαγοροτών και τεχνοκρατών. Αντανakλά τις νέες διαθέσεις του κεφαλαίου στην Ελλάδα τόσο για θεσμικό όσο και οικονομικό εκσυγχρονισμό. Ολοκληρώνεται η μορφή του κρατικού καπιταλισμού στην Ελλάδα και "κοινωνικοποιούνται" και άλλοι τομείς της οικονομίας (ναυπηγεία, μεταλλεία, μεταλλουργικές και χημικές βιομηχανίες). Η κοινωνικοποίηση δεν είναι τίποτα άλλο στην πράξη από διαδικασία εκσυγχρονισμού των εργασιακών σχέσεων που επιβάλλει ο καπιταλισμός για να δημιουργήσει ένα καθεστώς συναίνεσης και αποδοχής από την μεριά των προλεταρίων, όσον αφορά μία υποτυπώδη συμμετοχή που φυσικά

Γενάρης '76: Επίθεση της πυροσβεστικής στους απεργούς της ΠΙΤΣΟΣ

Αποκατάσταση της τάξης στην ΠΙΤΣΟΣ

Μάρτης '77: Οι απεργοί της ΑΕΓ έξω από το εργοστάσιο

Απρίλης '77: Απεργία στην ΜΑΔΕΜ-ΛΑΚΚΟ

* Τις παραπάνω φωτογραφίες τις πήραμε από το λεύκωμα της Αυτόνομης Πρωτοβουλίας Πολιτών, "Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν".

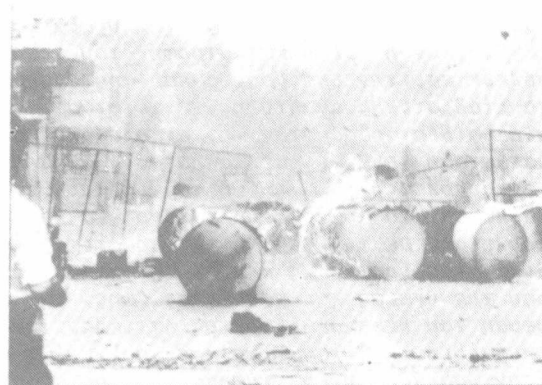
δεν μπορεί να θίξει την ίδια την ιεραρχική θέση των τεχνοκρατών και διευθυντικών στελεχών αλλά ούτε την ίδια την διαδικασία και τον τρόπο παραγωγής και διάθεσης των προϊόντων και υπηρεσιών.

Παράλληλα προωθείται από το ΠΑΣΟΚ το "κράτος πρόνοιας" -η περιβολή του κράτους με ένα κοινωνικό προσώπου- που μέσα από αυτό το νέο του ρόλο εξυπηρετεί με το καλύτερο τρόπο τα συμφέροντα του κεφαλαίου, αφού αναλαμβάνει με τα λεφτά του λαού, πολυέξοδους και μη αποδοτικούς τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας : την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης μέσα από την υγεία, την περίθαλψη, την εκπαίδευση. Από την άλλη όμως, επιβάλλει μια ευρύτερη συναίνεση σε πιο πλατιά λαϊκά στρώματα, ακόμα και σ'αυτά που είχαν δείξει την πιο αντι-συμβατική και αγωνιστική στάση την προηγούμενη περίοδο (οικοδόμοι, βιομηχανικοί εργάτες). Το κράτος, συνολικός εκφραστής των συμφερόντων των καπιταλιστών, εφαρμόζει στη πράξη το Κευνσιανό δόγμα " βάλτε τους εργάτες να ανοίγουν τρύπες" για να διατηρείται και αναπαράγεται το υπάρχον ιεραρχικό σύστημα και ο καταμερισμός εργασίας μέσα από την εκτέλεση δημόσιων "κοινοφελών" έργων και να ελέγχεται η ανεργία και η ροή του εργατικού δυναμικού, μέσα από τα γνωστά προγράμματα για την ανεργία (εοκικά και ντόπια).

Τελικά όμως κι αυτό το "κράτος πρόνοιας" λειτουργεί με ένα υποτυπώδη τρόπο, αφού δεν υπάρχει η στοιχειώδης υλικοτεχνική υποδομή και έχουν κυριολεκτικά φαληρήσει τα "δημόσια ταμεία". Μιά κατάσταση που οφείλεται απ' τη μια στην παρακμή της ελληνικής οικονομίας και υποβάθμισης της στα διεθνή ανταγωνιστικά πλαίσια, και από την άλλη στην κερδοσκοπία μεσαίων και ανώτερων στελεχών και της κυβέρνησης που χρησιμοποίησαν το χρήμα του λαού σαν μέσο κοινωνικής ανόδου μέσα απ' την προνομιακή τους σχέση με οικονομικούς παράγοντες, ενώ η κατοπινή λιτότητα που επιβλήθηκε μαράζωσε τις όποιες παροχές.

Η επιβολή λιτότητας ήταν επιτακτική ανάγκη των κεφαλαιοκρατών για να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη τους και να ανταποκριθούν στις νέες αναδιαρθρωτικές και ανταγωνιστικές συνθήκες, με το πρόσχημα των επενδύσεων. Η λιτότητα έχει να κάνει με μία συνολική στρατηγική του κεφαλαίου αυτή τη περίοδο, σε διεθνή κλίμακα που προωθεί : α) το κόψιμο των κοινωνικών παροχών και δαπανών με σκοπό την ενίσχυση των ιδιωτικών επιχειρήσεων και τον μετασχηματισμό των δημόσιων οργανισμών σε επιχειρήσεις που θα λειτουργούν με βάση τα ιδιωτικά επιχειρηματικά πρότυπα και κριτήρια (κέρδος και όχι ελλείματα, παραγωγικότητα, εντατικοποίηση της εργασίας, αρα και της εκμετάλλευσης) β) την ιδιωτικοποίηση πολλών δημόσιων λειτουργιών ώστε να προσφερθούν στο κεφάλαιο νέες αγορές και τομείς κερδοσκοπικής δράσης γ) το χτύπημα κάθε απεργιακού και άλλου εργατικού κινήματος ή αγώνα, ακόμα και αυτών των στοιχειωδών διεκδικητικών, με στόχο να τρομοκρατήσει και υποτάξει τους εργαζόμενους, να επιβάλλει συναίνεση και κοινωνική ειρήνη ενσωματώνοντας τους προλετάριους σαν καλοαδωμένα γρανάζια στη βιομηχανική-παραγωγική μηχανή του, αφού και η παραμικρή αύξηση θα εξαρτάται απ' την αύξηση της παραγωγής και η απειλή της ανεργίας θα αναβάλλεται με την πειθαρχία και την πλήρη υποταγή στις επιταγές της εξουσίας, ενώ στους ανέργους οι ευκαιρίες για ανεύρεση δουλειάς θα ταυτίζονται με τον απεργοσπαστισμό. Αυτή η κατάσταση θα είναι απαραίτητη για την εισαγωγή στην παραγωγή των νέων τεχνολογιών και εργασιακών σχέσεων (ελαστικό ωράριο, πρίμ απόδοσης, συμμετοχή στο Δ.Σ.) ώστε το κεφάλαιο να αναβαθμιστεί και να μπει στις σκληρές ανταγωνιστικές συνθήκες.

Εξapoλυεται λοιπόν μια επιθεση του κεφαλαίου σε όλα τα επίπεδα ζωής του λαού και των εργαζομένων, μέσα από το πάγωμα μισθών και συντάξεων και τη συνεχή αύξηση των τιμών στα προϊόντα πρώτης ανάγκης (τρόφιμα, ρούχα, νοίκια κλπ.) και τη σκόπιμη αλλοίωση της ποιότητας των

Μάης '76: Από την απεργιακή διαδήλωση των οικοδόμων

Κοιμή και ΚΟΥΤΣΗ και ΚΑΛΑ ΑΔΑΜΑ ΔΩΔ

τροφίμων για περισσότερο κέρδος με κοντοπρόθεσμες και μακροπρόθεσμες επιπτώσεις στην υγεία μας.

Η μόλυνση και η καταστροφή του περιβάλλοντος στις πόλεις και την ύπαιθρο, άμεσο αποτέλεσμα της απάνθρωπης καπιταλιστικής ανάπτυξης, έχει φτάσει σε ανεξέλεγκτα επίπεδα διαταράσσοντας την οικολογική ισορροπία. Αυτή τη κατάσταση τη βιώνουμε καθημερινά μέσα στις άθλιες τσιμεντοπόλεις όπου η ζωή ταυτίζεται με το άγχος, τη ταλαιπωρία, το μόχθο και το πόνο στα κάτεργα της μισθωτής δουλειάς, με τις σύγχρονες αρρώστιες (καρκίνος, εγκεφαλικά, καρδιοπάθειες κλπ.), την πτώση του γενικού επιπέδου της υγείας και ποιότητας ζωής, την οικολογική καταρρευση του λεκανοπεδίου της Αττικής, την έλλειψη χώρων παιχνιδιού, ψυχαγωγίας, επικοινωνίας και δημιουργίας. Στην ύπαιθρο, η εντατικοποίηση της αγροτικής παραγωγής έχει επιφέρει τη ρύπανση του περιβάλλοντος και τη πτώση της απόδοσης της γης, την ολοένα και μεγαλύτερη εξάρτησή από τις βιομηχανίες χημικών και πρώτων υλών, ενώ από την άλλη καταστρέφονται τεράστιες ποσότητες προϊόντων στις χωματερές, για να παραμένουν οι τιμές σταθερές και να αυξάνονται με σκοπό το μεγαλύτερο κέρδος για τους έμπορους και τους βιομήχανους.

Στην σημερινή περίοδο κυριαρχεί και επεκτείνεται η εμπορευματοποιημένη οικονομία μέσα από την επιβολή του καταναλωτισμού ως πρότυπο ζωής. Είναι ένα σκέλος της επίθεσης του κεφαλαίου που έχει να κάνει με τη γενίκευση και την επέκταση του εμπορεύματος σε όλους τους τομείς της ανθρώπινης ζωής, προσωπικής και κοινωνικής, την φетиχοποίηση και ταύτιση με το εμπόρευμα που σε συνδυασμό με την αλλοίωση της ποιότητας των προϊόντων είναι ένα μέσο για αύξηση των κερδών και συσσώρευση του κεφαλαίου μέσα από την διατήρηση της ζήτησης στα επιθυμητά για το κεφάλαιο όρια. Ταυτόχρονα, είναι ένας πανίσχυρος τρόπος ιδεολογικής επιβολής και κυριαρχίας του καπιταλιστικού καθεστώτος : ο λαός, οι εργαζόμενοι δεν ελέγχουν την ποιότητα του προϊόντος, τι αγοράζουν και γιατί το αγοράζουν, ταυτίζονται μ' αυτό και δημιουργείται η ψευδή εντύπωση της αυτάρκειας και της ποικιλότητας.

Ο καπιταλισμός έχει τη δύναμη να επηρεάζει τη ζήτηση για τα προϊόντα μέσα από την έρευνα της αγοράς και από κατάλληλους χειρισμούς (διαφήμιση, μελέτη του τρόπου συμπεριφοράς και ζωής των διαφόρων ομάδων του πληθυσμού). Ο καταναλωτισμός σαν πρότυπο ζωής είναι μία διαδικασία κοινωνικοποίησης και ταύτισης με το σύστημα, ενώ καλλιεργεί τον ιδιότυπο και καλυμμένο ρατσισμό της εποχής μας : την αποδιαπόμπευση και περιθωριοποίηση κάθε διαφορετικού τρόπου ζωής, πρότυπου πολιτιστικού, αξίας ή ιδέας πέρα από την ομοιομορφία, τον ατομικισμό και το βόλεμα.

Τα φαινόμενα του καταναλωτισμού, του σεξισμού, της παθητικοποίησης και του ατομισμού πρέπει να ερμηνευτούν σαν φαινόμενα που καλλιεργήθηκαν και επιβλήθηκαν στους ανθρώπους μέσα από ένα πολιτικοοικονομικό σύστημα με συγκεκριμένους μηχανισμούς όπως μαζική επικοινωνία, μαζική κουλτούρα, μαζική κατανάλωση, μαζική ιδεολογία. Μηχανισμοί που αναπαράγουν τον αστισμό τόσο στη ζωή όσο και στο θάνατο.

Η ελληνική αστική τάξη όπως εκφράζεται μέσα από τα κόμματα που την εκπροσωπούν δεν προωθεί μια στρατηγική αναδιάρθρωσης με την έννοια των πολιτικοκοινωνικών μεταρρυθμίσεων αλλά λόγω της συμπληρωματικής θέσης που κατέχει στον εοκικό καταμερισμό εργασίας και ανταγωνισμό ακολουθεί τις επιταγές του μητροπολιτικού καπιταλισμού της βόρειας Ευρώπης στους τομείς της παραγωγικότητας, του εκσυγχρονισμού της παραγωγικής διαδικασίας και διεύρυνσης του τριτογενή τομέα (υπηρεσίες) για την ιδιωτικοποίηση τομέων όπως δημόσια υγεία, κοινωνική ασφάλιση, συγκοινωνίες, παιδεία κλπ., ενώ από την άλλη επενδύει τεράστια ποσά για δήθεν υπηρεσίες κοινωνικής φύσης π.χ. ιδιωτική ασφάλιση και αστυνόμευση, εταιρίες παροχής υπηρεσιών στο δρόμο και πλήθος εταιριών δημο-

Η ΔΗΛΩΣΗ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Λογά κθές τή νύχτα ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ έκανε τήν ακόλουθη δήλωση:

«Τά ελληνικά νιάτα μαζί μέ τόν λαό τής Αθήνας, σέ μία μεγαλειώδη, πρωτοφανή σέ όγκο, αγωνιστικότητα και παλμό πορεία, τίμησε - στήν έβδομη επέτειο τής εξέγερσης του Πολυτεχνείου - τούς ήρωικούς του νεκρούς.

»Εκατοντάδες χιλιάδες λαού - πειθαρχημένοι και μέ απόλυτη τάξη - γιά τέσσερις ολόκληρες ώρες διαδήλωσαν τήν πίστη τους στή δημοκρατία και τήν εθνική ανεξαρτησία.

»Δυστυχώς, μετά τό τέλος τής μεγάλης ειρηνικής πορείας του λαού τής Αθήνας, μικρές ομάδες ανεύθυνων στοιχείων και προδοκτόρων, άγνωστος και ύποπτος πρόεδρος, δημιούργησαν θλιβερά έκτροπα, μέ προφανή σκοπό νά αμαυρώσουν και νά δυσφημήσουν τήν μεγάλη λαϊκή επέτειο του Πολυτεχνείου.

»Εκφράζουμε τήν αγανάκτησή μας και καταγγέλλουμε στόν ελληνικό λαό τούς υποκινητές και τά όργανα τών θλιβερών γεγονότων.

»Καλούμε τήν κυβέρνηση νά περιοριοήσει τούς δημοκρατικούς θεσμούς και εκφράζουμε τήν πεποίθηση ότι η δικαιοσύνη στή χώρα μας θά τιμωρήσει παρρησιαστικά και τούς υποκινητές και τά όργανα τών εκτρόπων.

Οκτώβρης '84:Επιχείρηση αρετής στα Εξάρχεια

σκηπτήσεων, έρευνας αγοράς, βιομηχανίες του θεάματος και του αθλητισμού (τεταρτογενής τομέας).

Η επίθεση του νεοφιλελευθερισμού σαν "νέα" κατάσταση μετά την ήττα της σοσιαλδημοκρατίας και του κράτους πρόνοιας στην Ευρώπη, έρχεται να επιβληθεί και στη χώρα μας μέσα από τη κρίση διαχείρισης του συστήματος εκμετάλλευσης. Ο νεοφιλελευθερισμός θα αποτελέσει το ιδεολογικό προκάλυμμα για την επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στην εργασία και την δημιουργία προωθώντας ακόμα και το βίαιο χτύπημα των κοινωνικών κατακτήσεων και ελευθεριών που έχει κερδίσει όλη αυτή τη περίοδο ο λαός μας, κάτι που ξεκίνησε στα μέσα διακυβέρνησης το ΠΑΣΟΚ, που θα ενταθεί και επεκταθεί στη συνέχεια. Έτσι αυτές οι εκλογές έρχονται να παίξουν σημαίνοντα ρόλο για την παραπέρα ενίσχυση του συστήματος : από τη μια μεριά η κρίση (που δεν είναι μόνο αποτέλεσμα κάποιων προσώπων) κατευθύνεται στην αναβάθμιση των θεσμών διαμεσολάβησης (κοινοβούλιο, δικαιοσύνη κλπ.), και από την άλλη η νέα συναίνεση που επιδιώκει το σύστημα της λεγόμενης αντιπροσωπείας.

Μέσα από τις εκλογές η δεξιά πλάσφεται σαν νέα κατάσταση επιχειρώντας την απώλεια ιστορικής μνήμης για το τι αντιπροσώπευε στο παρελθόν και τώρα, φυσικά με τη συναίνεση της κοινοβουλευτικής αριστεράς.

Εκτός λοιπόν από την αναδιάρθρωση της οικονομίας και του κοινοβουλευτισμού, ισχυροποιούνται, επεκτείνονται και εκσυγχρονίζονται οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Ιδρύονται ειδικές αντιτρομοκρατικές ομάδες και υπηρεσίες στα πλαίσια της σύμβασης TREVI καταργώντας και αυτές τις στοιχειώδεις αστικές ελευθερίες (οικιακό άσυλο, ατομικές ελευθερίες, πολιτικό άσυλο). Το αντιτρομοκρατικό μένος αποτελεί για τη χρησιμοποίηση των νεοιδρυθέντων ομάδων στη καταστολή εργατικών αγώνων και κοινωνικών κινητοποιήσεων. Παράλληλα επιχειρείται η ταύτιση του αυτόνομου κινήματος με τη τρομοκρατία που στοχεύει στη ποινικοποίηση και περιθωριοποίηση του (βλ. υπόθεση Μπουκουβάλα, Μαρίνου, Βογιατζή, Σμυρνάου). Μ' αυτό το ύπουλο παιχνίδι προσπαθεί η άρχουσα τάξη να απομονώσει και να διαλύσει κάθε επικίνδυνη γι' αυτήν πολιτική οργάνωση και ομάδα από τους κοινωνικούς αγώνες, στοχεύοντας στη φυσική, ηθική και κοινωνική εξόντωση των επαναστατών (υπόθεση Μπαλάφα, Λεσπέρουλου).

Σκάνδαλα-Εμπόριο Οπλών και Ναρκωτικών

Αυτοί οι τομείς δραστηριότητας του κεφαλαίου είναι πλέον οι πύο κερδοφόροι και αποδοτικοί -τεράστια κέρδη, μηδαμινό κόστος- και είναι μέσα στα πλαίσια του ανταγωνισμού για συσσώρευση κεφαλαίου που αργότερα θα επενδύσουν για τις αναδιάρθρωτικές ανάγκες όσο αφορά τις νέες τεχνολογίες και την παραγωγή. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια ο ελληνικός καπιταλισμός και η κυβέρνηση παίζουν το ρόλο του μεσάζοντα από τις χώρες παραγωγής οπλικών συστημάτων προς τα φασιστικά καθεστώτα της Νότιας Αφρικής, της Λατινικής Αμερικής και του πόλεμου Ιράν-Ιράκ, παρά το διακηρυγμένο ρόλο του Παπανδρέου σαν ειρηνιστή. Ο ρόλος των τραπεζών -πλυντήριο των κεφαλαίων απ' το εμπόριο των ναρκωτικών- δεν μένει μόνο στα όρια της Ελβετίας αλλά επεκτείνεται και στη χώρα μας (100 δις τζίρος αυτό το χρόνο). Μέσα από το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης επακτείνεται το εμπόριο και εξαπλώνεται η αποχαυνοποίηση και η παθητικότητα προς όφελος και των κατασταλτικών μηχανισμών.

Και ενώ το σύστημα εκμετάλλευσης και εξουσίας ανθρώπου από άνθρωπο είναι υπεύθυνο για την αποξένωση και την αλλοτρίωση για να μπορεί να κυριαρχεί και διευρύνεται, επικαλείται τη νομιμότητα για περισσότερη ισχυροποίηση των κατασταλτικών θεσμών του. Η βιομηχανία της

Νοέμβρης '85: Δολοφονία του Μ. Καλτεζά

Εκείνες οι νύχτες ήταν του Μυχάλη.....

Οκτώβρης '87: Δολοφονία του Μ. Πρέκα

Αύγουστος '88: Καταστολή της απεργιακής κινητοποίησης των ναυτεργατών από τις ειδικές νεοιδρυθείσες αντιτρομοκρατικές δυνάμεις του Λιμενικού

υποκρισίας, των απαγορεύσεων, των νομοθετημάτων αλλά και των διεθνών συμβάσεων (απαγόρευση πώλησης όπλων σε Ν.Αφρική, Ιράν, Ιράκ, διεθνή σύμβαση για ναρκωτικά και τρομοκρατία) εξωραίζει όλο αυτό το σύστημα της επίσημης ληστείας μέσα από την εκμετάλλευση της εργασίας και του κοινωνικού πλούτου, που την ιδιοποιείται η άρχουσα τάξη. Δεν είναι τυχαίο ότι τα πολυδιαφημιζόμενα νέα τζάκια στην Ελλάδα είναι διάφοροι τυχοδιώκτες που έχουν προσφέρει τις υπηρεσίες τους από την λεγώνα των Ξένων μέχρι τα φασιστικά καθεστώτα της Λατινικής Αμερικής, Νότιας και Κεντρικής Αφρικής (βλέπε Λούβαρης, Σαλιαρέλης, Αλφάνης, Χιώτης) συσσωρεύουν τεράστια κέρδη που τα επενδύουν στη βιομηχανία του θεάματος και πληροφόρησης, διεισδύουν στη κυβέρνηση και αποκτούν πολιτική δύναμη. Έτσι τα σκάνδαλα έρχονται να λειτουργήσουν σαν εκτονωτικές βαλβίδες συγκάλυψης της ταξικής και εκμεταλλευτικής φύσης του συστήματος. Αυτό το παιχνίδι μεταξύ νομιμότητας και παρανομίας είναι μια νέα ταχτική της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, όπου οι περιορισμοί και οι απαγορεύσεις υπάρχουν μόνο για να παραβιάζονται.

Τα σκάνδαλα δεν έχουν να κάνουν λοιπόν μόνο με την ανηθικότητα κάποιων τεχνοκρατών διευθυντών και πολιτικών αλλά με μία απόλυτη ταύτιση πολιτικής γραφειοκρατίας και οικονομικής ολιγαρχίας, για την άμεση και αδιάβλητη εξυπηρέτηση των νέων αναγκών και στρατηγικών συσσωρευσης και κυριαρχίας του κεφαλαίου. Γιατί δεν είναι μόνο η εποχή μας που γεννάει σκάνδαλα αλλά η ίδια η φύση του εκμεταλλευτικού συστήματος και της εξουσίας που ταυτίζεται στις μεθόδους της με τη μαφία.

Έτσι η επικαλούμενη απ'τους ιδύνοντες κρίση θεσμών δεν είναι κρίση αμφισβήτησης από τα κάτω με την έννοια ότι αμφισβητούνται οι δομές κυριαρχίας και εκμετάλλευσης από τους κυριαρχούμενους. Αντίθετα, ενώ οι αστικοί θεσμοί κυριαρχούν, η εξουσία για ν'αποκρύψει ότι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα ευθύνεται για τα σκάνδαλα και όλα τα κοινωνικά προβλήματα, επικαλείται σαν αίτιο της γενικής σαπίλας την παραβίαση των θεσμών από κάποιους επιτήδειους απατεώνες και όχι από το ίδιο το κεφάλαιο. Η λεγόμενη λοιπόν κρίση θεσμών και η επίκληση για την ισορροποίησή τους, είναι η στρατηγική των κυβερνώντων που αφορά τις αναδιαρθρωτικές ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού, για να μπορέσει να περάσει σε μια νέα σχέση (νέες τεχνολογίες και παραγωγικές μορφές ανάπτυξης) μέσα από θεσμικούς εκσυγχρονισμούς για να μην κλονιστούν οι ισορροπίες του τόσο στο εσωτερικό όσο και στα πλαίσια του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου καταμερισμού. Η προσπάθεια αναβάθμισης του ρόλου του κοινοβουλίου εντάσσεται μέσα σ'αυτή τη στρατηγική -στρατηγική της διαμεσολάβησης και συναίνεσης- αφού οποιαδήποτε προσπάθεια μεταρρυθμίσεων απέτυχε (Ε.Σ.Υ, συνεταιριστικό κίνημα, Τοπική Αυτοδιοίκηση Α,Β,Γ βαθμού, εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, κοινωνικοποιήσεις). Αποτυχία που έχει να κάνει με την από πάνω επιβολή των θεσμών αυτών χωρίς να εκφράζουν πραγματικές ανάγκες και διαθέσεις του λαϊκού κινήματος, αφού πρώτα χειραγωγήθηκαν από κάποιους πεφωτισμένους γραφειοκράτες -διανοούμενους της αριστεράς- ενώ τα όποια θεσμικά όργανα επικράτησαν, όπως συμμετοχικά και εποπτικά συμβούλια -λαϊκά και παραγωγικά- διαιωνίζουν και αναπαράγουν την αποξένωση, την επιβολή των ειδικών και την κυριαρχία των γραφειοκρατών. Στηριζόμενοι σε μια κατ'επίφαση δημοκρατία και δήθεν συμμετοχή, λειτουργούν σαν δόλοδοι για να περάσουν σε στρώματα του πληθυσμού που δεν ελέγχονταν, τις κομματικές επιλογές και επιδιώξεις μέσα από την εξαπάτηση και δημαγωγία ("το ΠΑΣΟΚ στη κυβέρνηση, ο λαός στην εξουσία", "ο λαός συμμετέχει στα κέντρα των αποφάσεων").

Στις φετινές εκλογές τείνει να προωθηθεί μια νέα τεχνοκρατική στρατηγική, αυτή της "συμμετοχικής δημοκρατίας" όπως την ονομάζει η δεξιά ("συμμετοχή", πριμ παραγωγικότητας, δικτατορία των κομμάτων και των μαζικών φορέων και οργανώσεων) ενώ σε πολιτικό επίπεδο προωθείται ένα σύστημα ετεροδιαχείρισης, δηλαδή "εναλλακτικές" τα-

Ματαιρή αγροτικών προϊόντων...

κτικές διαχείρησης ασφυκτικά εγκλωβισμένες στα πλαίσια και τις επιταγές του κεφαλαίου και η ταυτόχρονη περιθωριοποίηση του λαού και η διαμεσολάβηση των συμφερόντων του απ'τους γραφειοκράτες, τους εργατοπατέρες και τις συντεχνίες.

Τα αριστερά κόμματα δεν ξεφεύγουν καθόλου από αυτή τη τακτική και αντίληψη. Το ΚΚΕ και η ΕΑΡ μέσα από τον συνασπισμό επισημοποιούν τη πολιτική του ιστορικού συμβιβασμού και της δεξιάς στρόφης, ενώ δίνουν εγγυήσεις στο κεφάλαιο ότι θα είναι οι καλοί και φρόνιμοι διαχειριστές της εξουσίας με βάση τους αστικούς κανόνες και νόμους. Τα όποια επιχειρήματα τους στηρίζονται σε μικροαστικά ηθικολογικά κριτήρια περί "εγγυήσεων τιμιότητας" και "φερεγγυότητας". Ο λόγος τους είναι πολιτικάντικος και τεχνοκρατικός, έξω απ'τα πραγματικά προβλήματα, τις ανάγκες και τις επιθυμίες των προλετάρων, είναι ένα ιδεολογικίστικο ανακάτεμα σοσιαλδημοκρατικών αναλύσεων και θέσεων.

Η πολιτική του συνασπισμού επιχειρεί να υποτάξει το λαό στις επιλογές του, να τον ενσωματώσει στο σύστημα, να τον χειραγωγήσει, να καπελώσει και να πνίξει κάθε αυτόνομη επαναστατική κίνηση, μη ξεφεύγοντας απ'το αστικό δίπτυχο "ασφάλεια θεσμική-ανάπτυξη οικονομική". Οικειοποιείται έντεχνα κάθε ριζοσπαστική έννοια και την διαστρεβλώνει ("άμεση δημοκρατία", "αυτοδιαχείρηση" κλπ) για να ελέγξει κυρίως τους νέους και να παροπλίσει κάθε ριζοσπαστική ομάδα ή κίνηση, μπλοκάροντας τις διαδικασίες για ένα αυτόνομο επαναστατικό κίνημα.

Σε όλες τις σφαίρες της πολιτικής κατάστασης, τόσο της εσωτερικής όσο και της εξωτερικής (ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, υπερδυνάμεις) επιχειρείται μια επίκληση επί του "ρεαλιστικού" για να συγκαλύψει τις διαθέσεις της πολιτικής γραφειοκρατίας του ΚΚΕ και της ΕΑΡ στη διαχείρηση και ορθολογικοποίηση του συστήματος και μη αμφισβήτηση της ηγεμονίας των υπερδυνάμεων. Φυσικά αφού δεν έχουν τι να πουν στους εργαζόμενους για τον "υπαρκτό σοσιαλισμό" είναι προτιμότερο να μιλήσουν για τον "υπαρκτό καπιταλισμό". Από τη μεριά του ΚΚΕ δεν ομολογείται ο ιστορικός συμβιβασμός του γιατί αυτή τη περίοδο της ιστορικής διάψευσης του μπολσεβικισμού (όχι φυσικά της οκτωβριανής επανάστασης) ξεπερνιέται ο ρόλος του στην ελληνική κοινωνία σαν δύναμη εξέλιξης και ριζοσπαστικής χειραφέτησης.

Μ'αυτό το τρόπο επιχειρείται η μεταστροφή της κοινωνικής βάσης που ελέγχει σε κατεύθυνση σοσιαλδημοκρατικής αντιπολίτευσης και μέσα από το δίπτυχο "ασφάλεια θεσμική-ανάπτυξη οικονομική" προσπαθούν να πείσουν ότι οι ανάγκες της πολιτικής και τεχνοκρατικής γραφειοκρατίας σε επίπεδο ηγεσίας είναι ο αναγκαίος όρος για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας μας προς το σοσιαλισμό, αποκρύβοντας φυσικά ότι σοσιαλισμός γι'αυτούς σημαίνει η αναρρίχηση τους στη πυραμίδα της εξουσίας, της ιεραρχίας και κυριαρχίας.

Απ'αυτή τη σκοπιά το δίπτυχο "ασφάλεια θεσμική-ανάπτυξη οικονομική" δεν διαφοροποιείται από κόμμα σε κόμμα παρά μόνο στις λεπτομέρειές του. Και ενώ κυριαρχεί αυτή τη περίοδο ένας κοινωνικός ρεφορμισμός χωρίς να έχουν δημιουργηθεί οι συνθήκες από τη μεριά των κοινωνικών υποκειμένων για ένα συγκροτημένο ριζοσπαστικό λόγο και πρακτική στα ζητήματα και προβλήματα που αφορούν το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας, το ζήτημα της θεσμικής ασφάλειας απ'τους εξουσιαστές στους εξουσιαζόμενους και της οικονομικής ανάπτυξης απ'τους εκμεταλευτές στους εκμεταλευόμενους είναι πάντα επίκαιρο και άμεσο, όσο αναγκαία και επίκαιρη είναι στις μέρες μας η ανατροπή του.

ΜΕΡΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΟ

Μέσα από την γενικευμένη παραπληροφόρηση των μέσων μαζικής ενημέρωσης, την κυριαρχία των κομμάτων αλλά και την προβολή ενός ηγέτη σαν τη μοναδική σωτηρία, οι πολιτικές εγκλωβίζονται στα ευχολόγια, τις υποσχέσεις και τις εντολές των δημαγωγών, αυτών που "κινούν τα νήματα" και "δίνουν λύσεις" μέσα από συμβόλαια με το λαό. Το ΠΑΣΟΚ, μη ξεφεύγοντας ουσιαστικά από την δεξιά αντίληψη και πρακτική (επικλήσεις για παραγωγικότητα και θυσίες από τους εργαζόμενους, λιτότητα, παροχές στο κεφάλαιο, καταστολή) ξεγυμνώθηκε με την αντιλαϊκή και συντηρητική πολιτική του και την αυξανόμενη παρακμή του που κορυφώθηκε με τα σκανδαλά. Η δημιουργία και η καλλιέργεια της γενικευμένης συνειδήσης πως "μία κυβέρνηση ανηθική και αναξιοπιστή πρέπει να αντικατασταθεί από μια καινούργια τιμία και ηθικά αμεμπτή" όχι μόνο αντιιστορικά τοποθετεί τα πρόσωπα σαν κινητήριους μοχλούς αλλά δίνει το δικαίωμα στις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις να αναδειχθούν σαν φερέγγυα αντιπροσωπευτικές μέσα από τις γνωστές δημαγωγίες και στο όνομα πάντοτε του εθνικού συμφέροντος. Η κρίση του ΠΑΣΟΚ και η απουσία ενός ριζοσπάστικου αριστερού πολού, προετοιμάζει το έδαφος για την αναβάθμιση της δεξιάς παρατάξης η οποία μέσα από ένα συνδυασμό ιστορικής καπηλείας και παραποίησης διεκδικεί ένα φιλολαϊκό και σύγχρονο προσώπειο. Όμως η σκόπιμη απόκρυψη της πραγματικότητας είναι η σκληρή πολιτική λιτότητας απέναντι στους εργαζόμενους, το κόψιμο των κοινωνικών παροχών αλλά και η ισχυροποίηση της καταστολής σε όλα τα κοινωνικά επίπεδα σαν αποτέλεσμα της επικείμενης κυριαρχίας της. Έτσι στην πραγματικότητα οι συνθήκες ζωής και τα προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών στρωμάτων του πληθυσμού χειροτερεύουν ενώ παραμένουν περιθωριοποιημένοι, αμέτοχοι και παραγνωσμένοι. Όλες οι αποφάσεις που αφορούν τις κοινές υποθέσεις και προβλήματα, παίρνονται ερήμην και πάντα στο όνομα των συμφερόντων της λαϊκής βάσης η οποία καλείται μόνο να εκτελεί διαταγές των ιδιωντών γραφειοκρατών και τεχνοκρατών χωρίς καμμία δυνατότητα ελέγχου και συμμετοχής στην οργάνωση και διεύθυνση της ίδιας της ζωής.

Το κοινοβούλιο και οι εκλογές ερχονται να εδραιώσουν στη συνείδηση του λαού αυτό το σύστημα της ιεραρχίας και εκμετάλλευσης των εργαζομένων από τα αφεντικά όπως και της κυριαρχίας των κυβερνητών πάνω στη λαϊκή βάση. Επιβάλλουν έτσι τη συναίνεση με τη δικτατορία των κομμάτων για τα οποία οι εκλογές είναι ο μηχανισμός της αναρρίχησης τους στην εξουσία εξωραϊζοντας μ' αυτό το τρόπο όλα τα απάνθρωπα εγκλήματα του κεφαλαίου και όλες τις αποφάσεις που παίρνονται ενάντια στα συμφέροντα, τις ανάγκες και τις επιθυμίες του προλεταριών.

Αυτό σημαίνει ότι όσο διευρύνεται η κυριαρχία των κομματικών μηχανισμών και του κράτους, τόσο ο κοινωνικός ιστός εξασθενεί και αποδυναμώνεται. Οι κομματικοί και κρατικοί μηχανισμοί, μη δρώντας σε συνθήκες διαφάνειας, εκμεταλλευόμενοι τις γνώσεις, εμπειρίες και αντιθέσεις της κοινωνικής βάσης, συλλέγοντας μετά από μακροχρόνιες τις ανάλογες πληροφορίες και με την καλλιέργεια ψευδών συνειδήσεων τις μεταβιβάζουν στη βάση σαν εντολές-αποφάσεις φανταζοντας στον απλό κόσμο σαν ειδικούς παντογνώστες, αρα και αναγκαίους. Να γιατί στην εποχή μας το μυστικό έχει αναδειχτεί σε επίσημη διαδικασία προς χειραγώγηση της γνώσης και της αληθείας όσον αφορά την κοινωνική ζωή. Ποτε άλλοτε όσο σήμερα ο κρατικός και ιδιωτικός τομέας δεν στηριχτηκε στη συλλογή μυστικών (πληροφοριών) όπως και στην επεξεργασία και διόχτευση τους στην κοινωνική βάση με τη μορφή της παραπληροφόρησης για τη δημιουργία σύγχισης ιδιαίτερα στα κοινωνικά στρώματα που απ' τη φύση τους είναι ανταγωνιστικά απέναντι στο κεφάλαιο. Η διαιώνιση όμως αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος έχει ανάγκη απ' την συγκεντρωτική

Μια πιθανή ουτοπία
ανάμεσα σε άλλες ...

Αναδημοσιεύουμε ένα χωρίο από το βιβλίο του André Gorz "Οικολογία και Πολιτική" που δημοσιεύει το περιοδικό Ρήξη σε παλιέ της τεύχος. Το θεωρούμε επίκαιρο για την σημερινή ανυπαρξία προοπτικής στην Ελληνική κοινωνία διαφωνώντας παράλληλα με την από τα πάνω αντιμετώπιση των ζητημάτων που θίγει, δηλ. ότι μια κυβέρνηση μπορεί να δώσει λύση στα κοινωνικά προβλήματα και ζητήματα, ότι η ίδια η εξουσία θα αποδιοργανώσει τη κυριαρχία της, όπως και με την σκιαγράφηση αυτού του κοινωνικού μοντέλου στα πλαίσια και μόνο μίας χώρας.

Όπως λέει και ο ίδιος "πρόκειται για μια ουτοπία, ουτοπία που όμως θα μεταβάλλεται στην μόνη διέξοδο για την κοινωνία, ενώ αντίστροφα εκείνο που γίνεται πραγματικά ουτοπία είναι η δυνατότητα να συνεχιστεί η ζωή με τους σημερινούς όρους".

Η καταγραφή των κοινωνικών κινημάτων της Ευρώπης που ο συγγραφέας επιχειρεί να συνθέσει σαν πραγματικότητα, μας βρίσκει σύμφωνους στο βαθμό που αναδεικνύει την εικόνα και τη δυνατότητα που υπάρχει στην κοινωνία σήμερα να αυτοοργανωθεί στη βάση των ανθρωπίνων αναγκών και όχι του κεφαλαίου.

"Όταν οι Γάλλοι ξύπνησαν εκείνο το πρωί, άναρθθηκαν ποίες άραγε νέες έκπληξεις να τους περίμεναν. Ήδη, άμέσως μετά τις εκλογές και μέχρι να αναλάβει η νέα κυβέρνηση την εξουσία, οι καταλήψεις εργοστασίων πολλαπλασιάστηκαν. Στους νεαρούς άνεργους, που έδω και δύο χρόνια είχαν ήδη αρχίσει να καταλαμβάνουν κλειστά εργοστάσια και να οργανώνουν την «άγρια παραγωγή» κάθε είδους χρησίμων αντικειμένων, προστίθενταν όλοένα και περισσότεροι άπολυμένοι εργάτες, συνταξιούχοι και μαθητές. Άδεια κτίρια μεταμορφώθηκαν σε κοινόβια, σε κοινοπραξίες παραγωγής ή σε «άγρια σχολεία». Στά σχολεία, οι μαθητές άρχισαν να εφαρμόζουν τις καινούριες γνώσεις τους και να εγκαθιστούν, με ή χωρίς την συνεργασία του εκπαιδευτικού προσωπικού, εκτροφεία κουνελιών, κυπρίνων, πεστροφών καθώς και μηχανήματα κατεργασίας μετάλλου και ξύλου.

"Όσοι λοιπόν θέλησαν να πάνε στην δουλειά τους την επόμενη μέρα από την άναληψη της εξουσίας από τη νέα κυβέρνηση, βρέθηκαν σε μία πρώτη έκπληξη: την νύχτα, σε όλες τις μεγάλες πόλεις, το κράσπεδο όλων των μεγάλων άρτηριών είχε βαφεί με άσπρες γραμμές. Από δώ και πέρα υπήρχαν διάδρομοι κυκλοφορίας που προορίζονταν για τα λεωφορεία, ενώ οι μικρότεροι δρόμοι απέκτησαν διαδρόμους για τους ποδηλάτες και μοτοποδηλάτες. Στις εισόδους των πόλεων, εκατοντάδες δίκυκλα βρίσκονταν στην διάθεση του κοινού και σειρές μπλέ αυτοκινήτων της χωροφυλακής και της αστυνομίας συμπλήρωναν τα λεωφορεία. Δέν πουλιόντουσαν εισιτήρια, ούτε γινόταν έλεγχος.

Τό μεσημέρι η κυβέρνηση γνωστοποίησε ότι άποφάσισε να γίνουν δωεάν οι συγκοινωνίες καθώς και να άπαγορεύεται σταδιακά, σε διάστημα 12 μηνών, η κυκλοφορία ιδιωτικών αυτοκινήτων στις πόλεις. Θά δημιουργούνταν ή θά επαναλειτούργουσιν 26.000 λεωφορεία στους επόμενους 12 μήνες. Καταργούνταν ο φόρος

οργάνωση της οικονομίας και της κοινωνικής ζωής για να ελέγχει, να κατευθύνει και να αποφασίζει την κατάλληλη στιγμή. Η συγκεντρωτική της αστικής οικονομίας στην Ελλάδα, έφερε και τις ανάλογες συνθήκες διάλυσης της υπαίθρου, προλεταριοποίησης του πληθυσμού και δημιουργίας των σημερινών αστικοποιημένων πόλεων, όπως και την δημιουργία μιας ελίτ μικροαστικών συνολικών στην Αθήνα αλλά και αυτής της τεράστιας εργατοϋπολήξης-γκέτο όπου οι εργαζόμενοι-κάτοικοι έχουν μετατραπεί σε ιδιοκτήτες της αθλιότητας. Αυτή η απάνθρωπη κατάσταση της συγκεντρωτικής του μισού πληθυσμού της Ελλάδας στην Αττική (το άλλο μισό πουλήσε την εργατική του δύναμη στα σκλαβοπάζαρα της Δυτικής Ευρώπης) έρχονται να δικαιολογήσουν οι τεχνοκράτες της αριστεράς σαν αναρχή ανάπτυξη, αναρχή δομή κλπ. αποκρύβοντας ότι το σύστημα εκμεταλλεύσεως, παραλογής ανάπτυξης και καταναγκαστικής αστυφιλίας είναι πρώτα και κυρία υπεύθυνο.

Από την προηγούμενη περίοδο το καπιταλιστικό κράτος είχε την τάση να διευρύνεται όλο και περισσότερο προς το κέντρο συρρικνώνοντας την περιφέρεια. Έτσι δεν υπάρχει γεφυρί η δρόμος ακόμα και του τελευταίου χωριού που να μην παίρνονται τελικές αποφάσεις, σχεδιασμός, εγκρίση και χρηματοδότηση από κεντρικούς κρατικούς υπαλλήλους θυμίζοντας έντονα συνθήκες της εποχής του Βοναπάρτη στη Γαλλία. Αυτή η κατάσταση έφερε τη διόγκωση της γραφειοκρατίας και υπαλληλοκρατίας, δημιουργώντας ένα τεραστιοκρατικό μηχανισμό που ζει σε βάρος του δημοσίου.

Η νέα στρατηγική του κεφαλαίου είναι η αποκαλούμενη "αποκέντρωση" που εκδιέχεται από όλα τα κόμματα δεξιά και αριστερά. Πως όμως τα κόμματα που είναι οργανωτικά δομημένα με βάση τον συγκεντρωτισμό επιδιώκουν αντίθετα την αποκέντρωση των αποφάσεων; Τουλάχιστον για μας η απάντηση βρίσκεται στην ολοένα και με νέους όρους από τη μεριά τους χειραγώγηση της πραγματικότητας χωρίς βέβαια να θίγουν οι σχέσεις κυριαρχίας που δομούν τον συγκεντρωτισμό: από δω και πέρα η νέα στρατηγική του κράτους καταγράφεται με τη διευρυνση του τόσο στο κέντρο όσο και στην περιφέρεια και προς όλες τις κατευθύνσεις για να το σύστημα της ιεραρχίας και της κυριαρχίας χρειάζεται την αντίθεση πόλης-υπαίθρου, κέντρου-περιφέρειας, χειρονακτικής-πνευματικής εργασίας, ελεγχόμενης πληροφόρησης-γνώσης. Δηλαδή η αποκαλούμενη "αποκέντρωση" χωρίς να θίγει τις παραπάνω αντιθέσεις δεν είναι τίποτε άλλο από τη διαδικασία αστικοποίησης της υπαίθρου μεταφέροντας τις συνθήκες και το κόστος ζωής της Αθήνας, ενώ σε επίπεδο αποφάσεων παραμένει η κυριαρχία της στον οικονομικό, πολιτικό και πολιτιστικό τομέα. Αυτό προοιωνίζει έναν ισχυρότερο κεντρικά ελεγχόμενο καταμερισμό λειτουργιών, αρμοδιοτήτων και ρόλων για τον έλεγχο του πληθυσμού με τον καλύτερο τρόπο: κάθε τοπική ζωή και κίνηση (οργάνωση και λειτουργία του θεσμού της τοπικής αυτοδιοίκησης) ταυτίζεται με το συγκεντρωτισμό του κράτους και την αστική αντίληψη περί "συμμετοχής".

Η οργάνωση της εργασίας μέσα απ' τον συγκεκριμένο καπιταλιστικό καταμερισμό υλοποιεί τον θεμελιακό διαχωρισμό μεταξύ χειρονακτών-τεχνοκρατών. Οι εργάτες γίνονται απλά εκτελεστικά όργανα ξεκομμένοι από το προϊόν ή την υπηρεσία που παράγουν, χωρίς να μπορούν να ελέγξουν τη σημασία, το σχεδιασμό του και τους στόχους του έργου που δημιουργούν. Έτσι τελικά εσωματώνονται στην εργασιακή διαδικασία σαν απλά γρανάζια, μετατρέπομενοι από υποκείμενα σε αντικείμενα εργασίας. Η προσαρμογή της εργασίας τους στην επιδιωκόμενη από τα πάνω παραγωγή στον ορθολογικό σχεδιασμό της απ' τους τεχνοκράτες-συμβούλους του ιδιωτικού και δημοσίου δικαίου κάνει την εργασία να γίνεται καταναγκασμός και μισθωτή δουλειά.

Ο διαχωρισμός μεταξύ γνώσης, διευθύνσεως και εργασίας-μόχθου αναπαράγεται μέσα στο σχολείο και ολοκληρώνεται στα πανεπιστήμια και στις ανώτερες βαθμίδες εκπαίδευσης. Οι φοιτητές προετοιμάζονται ιδεολογικά, θεωρητικά και πρακτικά να γίνουν οι μελλοντικοί τεχνοκρά-

προστιθέμενης αξίας στα ποδήλατα, ενώ η τιμή τους μειώνονταν άμεσα κατά 20%.

Τό βράδυ, ο πρόεδρος της δημοκρατίας και ο πρωθυπουργός ανάλυσαν το συνολικό πλάνο στο οποίο εντάσσονταν αυτά τα μέτρα. Από το 1972, είπε ο πρόεδρος, το ακαθάριστο γαλλικό εθνικό προϊόν ανά κάτοικο πλησίασε το επίπεδο του αμερικάνικου: η διαφορά κυμαινάνταν ανάμεσα στο 5 και 12%, ανάλογα με τις διακυμάνσεις του φράγκου, που είχε υποστεί σημαντική υποτίμηση. «Μάλιστα, Γαλλίδες και Γάλλοι, έχουμε φτάσει σχεδόν την 'Αμερική', επέμεινε ο πρόεδρος. Και πρόσθεσε: «Έ, λοιπόν, δεν υπάρχει κανένας λόγος να είμαστε περήφανοι για αυτό».

Ο πρόεδρος υπενθύμισε την εποχή όπου το αμερικάνικο επίπεδο ζωής φαινόταν άπιαστο όνειρο στους Γάλλους. Πριν δέκα χρόνια, τόνισε, οι προοδευτικοί υποστήριζαν ότι πη μέρα που οι γάλλοι εργάτες θα είχαν αμερικάνικα ήμερομίσθια, θα σήμαινε το τέλος της αντικαπιταλιστικής άμφισβήτησης και των αντικαπιταλιστικών κινημάτων. Τό λάθος τους ήταν μεγάλο, τόνισε ο πρόεδρος. «Ένα μεγάλο ποσοστό γάλλων εργατών και υπαλλήλων απολάμβαναν σήμερα μισθούς αμερικάνικου επιπέδου, χωρίς αυτό να έμποδιζε την ριζοσπαστικοποίησή τους. «Αντίθετα. Γιατί στην Γαλλία, όπως στις Ένωμένες Πολιτείες, πληρώνουμε όλο και ακριβότερα μία όλο και πιο άμφισβητη εϋημερία. Τήν στιγμή που οι απολαύσεις μας μειώνονται, τό κόστος τους αύξάνεται. Η οικονομική ανάπτυξη δεν μάς πρόσφερε ούτε μεγαλύτερη δικαιοσύνη ούτε μεγαλύτερη άνεση και χαρά τής ζωής. Η εκτίμησή μου είναι ότι ακολουθήσαμε λάθος δρόμο και ότι πρέπει να αλλάξουμε πορεία. Η κυβέρνηση έπεξεργάστηκε λοιπόν ένα πρόγραμμα «για μία άλλη ανάπτυξη και μία άλλη οικονομία, με διαφορετικές δομές». Η φιλοσοφία αυτού του προγράμματος, παρατήρησε ο πρόεδρος, συμπυκνώνονταν σε τρία θεμελιώδη σημεία:

1. «Θά εργαζόμαστε λιγότερο». Μέχρι σήμερα, ο σκοπός τής οικονομικής δραστηριότητας ήταν να αυξηθεί τό κεφάλαιο για να αυξηθεί ή παραγωγή και οι πωλήσεις, με στόχο να αυξηθούν τό κέρδη, τό όποια, ξαναεπενδύόμενα, θά επέτρεπαν την αύξηση τού κεφαλαίου, και ούτω καθεξής. Όμως αυτή ή διαδικασία έφτασε αναπόφευκτα στό τέρας της. Αφού ξεπεράσει ένα όρισμένο σημείο, δεν μπορεί να συνεχιστεί παρά μόνο καταστρέφοντας τό αυξανόμενο πλεονάσμα που δημιουργεί. «Και έμεις έχουμε φτάσει σ' αυτό τό σημείο, είπε ο πρόεδρος. Μόνο με τή σπατάλη τού κόπου μας και τών πόρων μας μπορέσαμε να πραγματοποιήσουμε στό παρελθόν μία φαινομενική πλήρη άπασχόληση τών παραγωγικών δυνατοτήτων και τών ανθρώπων».

Στό μέλλον, θά έπρεπε λοιπόν να δουλεύουμε λιγότερο, καλύτερα και διαφορετικά. Ο πρωθυπουργός θά παρούσιαζε τις προτάσεις που είχε να κάνει πρός αυτή τήν κατεύθυνση. Όστόσο, ο πρόεδρος, χωρίς να περιμένει, επέμεινε να τονίσει τήν παρακάτω βασική αρχή: «Κάθε ενήλικος θά δικαιούται όλα τά άναγκαία, είτε δουλεύει, είτε όχι». Και αυτό γιατί, όταν τό σύστημα παραγωγής φτάσει σέ μία τέτοια τεχνική άποτελεσματικότητα, ώστε ένα τμήμα τής διαθέσιμης εργατικής δύναμης να άρκει γιά τήν κάλυψη όλων τών άναγκών τού πληθυσμού, «δέν είναι πλέον δυνατό να έξαρτάται τό δικαίωμα σέ ένα πλήρες εισόδημα από τήν πλήρη ή όχι άπασχόληση τού άτομου». Έχουμε κερδίσει, κατέληξε ο πρόεδρος, «τό δικαίωμα στήν ελεύθερη εργασία και στόν ελεύθερο χρόνο».

2. «Θά καταναλώνουμε καλύτερα». Μέχρι σήμερα τά προϊόντα σχεδιάζονταν με τέτοιο τρόπο ώστε να παρέχουν τό μεγαλύτερο δυνατό κέρδος στίς εταιρίες που τά κατασκεύαζαν. «Από δω και πέρα, είπε ο πρόεδρος, θά σχεδιάζονται γιά να προσφέρουν τή μεγαλύτερη δυνατή ικανοποίηση τόσο σ' αυτούς που τά χρησιμοποιούν όσο και σ' αυτούς που τά

τες διευθυντές και σύμβουλοι οι οποίοι θα κυβερνούν με επιστημονικό τρόπο προς όφελος του κεφαλαίου μέσα από θέσεις-κλειδιά στην παραγωγή, στο κράτος, στα κόμματα, στον τύπο και στην βιομηχανία του θεάματος.

Ζούμε σ'ένα σύστημα απάνθρωπο, εξουσιαστικό, συγκεντρωτικό και εκμεταλλευτικό που λειτουργεί πέρα και έξω από τις ανάγκες και επιθυμίες των προλετάρων και των άλλων εκμεταλλευμένων, ένα σύστημα που μετατρέπει τον άνθρωπο σε αντικείμενο με συγκεκριμένη αξία χρήσης. Ένα σύστημα που ανανεώνει τη σήψη του μέσα απ'τη τρομοκρατία, τη βία και την ιδεολογική ισοπέδωση.

Την τρομοκρατία των μηχανισμών καταστολής μέσα από την ασφυκτική αστυνόμευση της κοινωνίας αλλά και την στρατικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, έρχονται να συμπληρώσουν οι μηχανισμοί πληροφόρησης και επιβολής κυρίαρχης ιδεολογίας του κράτους με τον εθνικισμό και τον σωβινισμό, χρησιμοποιώντας το ανεκάνεν εθνικό πρόβλημα με την Τουρκία και δημιουργώντας τεχνητές "κρίσεις" και εντάσεις.

Είναι γεγονός πως η αναδείξη ενός ψευδεπιγραφου νέου πνεύματος (εκδημοκρατισμού) στο στρατό με τα χαρακτηριστικά της γραφειοκρατικοποίησης και αμεσότερου ελέγχου του από το κράτος και το κοινοβούλιο (χωρίς βέβαια να διγουν τόσο οι εσωτερικές, όσο και οι εξωτερικές σχέσεις κυριαρχίας -σε αναφορά με την κοινωνία το δεύτερο) έχει να κάνει με την αναβάθμιση του ρόλου της αστυνομίας αλλά και με την ισχυροποίηση της στις συνθήκες αστικής δημοκρατίας, με την κοινή αναμνηση ενός απροκαλύπτου αυταρχικού παρελθόντος. Μιλάμε για την επιβολή ενός, με νέους όρους συναινεσης, αυταρχισμού-εκφασισμού που ολοκληρώνει την εικόνα της καταστροφής της ανθρωπίνης ζωής των φυσικών πόρων, της υγείας μέσα από την μόλυνση. Οι λύσεις στα προβλήματα πολυπλοκότητας ζωής προσκαίρες, θεαματικές και αδιάξοδες, έχουν να κάνουν με την δημιουργία νέων τεχνητών αναγκών ικανοποιώντας μικροσυμφέροντα σε βάρος των συλλογικών συμφερόντων, θέτοντας άμεσα το πρόβλημα της επιβίωσης. Η καταστροφική επέκταση της Αθήνας μέσα από ένα ιστορικό βίαιης αστικοποίησης και συνεχούς ανοικοδόμησης, δημιουργεί την ανάγκη τσιμεντοποίησης και ορθολογικής ανάπτυξης της υπαίθρου με όρους που περιγράψαμε.

Η αναπαραγωγή αυτή της αλλοιότητας έχει να κάνει αναπόσπαστα με την προσωπική ζωή του κάθε προλετάρου, με τα υπαρκτά αδιέξοδα του κάθε εκμεταλλευμένου. Οι πιέσεις, οι υποχρεώσεις και τα προβλήματα που αντανακλούν στην κοινωνική βάση, πνίγουν την προσωπική ζωή και εγκλωβίζουν όλους και τον καθένα ξεχωριστά. Η μιζέρια, η μονοτονία, η κούραση και το ιδιωτικό κυνήγι της επιβίωσης αναδεικνύουν την ιδιωτέυση, τον ανταγωνισμό και την εξατομίκευση σαν κυρίαρχες καταστάσεις, πνίγοντας τον έρωτα, την φαντασία, τη συλλογική και προσωπική δημιουργία, την αλληλεγγύη, την ανθρωπιά.

Η διόγκωση του εγκλήματος σαν άμεσο αποτέλεσμα της γενικευμένης άρνησης των ανθρωπίνων αξιών, έρχεται να εδραιώσει την κυριαρχία της ιδιοκτησίας αλλά και την δικαιολογία ανασυστασης των μηχανισμών προστασίας της μη δίνοντας βέβαια απάντηση στο θεμελιακό ζήτημα της ανισότητας και απάνθρωπης εκμεταλλεύσεως. Η εμπορευματοποίηση των ανθρωπίνων σχέσεων, η υποταγή, ο συμβιβασμός συνθέτουν την εικόνα του παραλογισμού που ζούμε. Οι αυτοκτονίες, τα ναρκωτικά, ο αλκοολισμός, η προσωπική εξαορία στην ευδαιμονία του καταναλωτισμού και η αναδείξη του θεάματος σαν κατ'εξοχήν μέτρα ικανοποίησης των επιθυμιών για δημιουργία και ψυχαγωγία είναι τα χαρακτηριστικά μιας "ελευθέρης" επιλογής του καθένα. Από την άλλη οι φυλακές και ο ψυχιατρικός ολοκληρωτισμός, η αστυνομοκρατία, είναι τα κατασταλτικά μέτρα, είναι το άλλο πρόσωπο που δικαιολογεί την ύπαρξη του μέσα από την επιδιωκόμενη τεχνητή κοινωνική ένταση που δημιουργεί το έγκλημα και οι δήθεν ελεύθερες επιλογές που αναφέρθηκαν.

παράγουν».

Για τον σκοπό αυτό, οι επιχειρήσεις που κυριαρχούν σε κάθε κλάδο θα μετατρέπονταν σε κοινωνική ιδιοκτησία. Οι επιχειρήσεις θα έχουν καθήκον να προσφέρουν σε κάθε τομέα ένα περιορισμένο αριθμό συγκεκριμένων μοντέλων, ίδιας ποιότητας και σε επαρκείς ποσότητες για να καλύπτονται οι ανάγκες όλων. Ο σχεδιασμός αυτών των μοντέλων θα ανταποκρίνεται σε 4 θεμελιώδη κριτήρια: άντοχή, εύκολια επιδιόρθωσης, εύχρηστη μέθοδος κατασκευής, όχι μόλυνση.

Η άντοχή των προϊόντων, εκφρασμένη σε ώρες χρήσης, θα σημειώνεται υποχρεωτικά διπλά στην τιμή. «Οφείλουμε να προβλέψουμε μια πολύ έντονη ζήτηση αυτών των προϊόντων στο εξωτερικό, παρατήρησε ο πρόεδρος, γιατί θα είναι μοναδικά στον κόσμο».

3. «Θά εντάξουμε την κουλτούρα στην καθημερινή ζωή όλων». Μέχρι σήμερα, η ανάπτυξη της σχολικής εκπαίδευσης συμβάδιζε με την αύξηση της γενικευμένης άνικανότητας.

Έτσι, είπε ο πρόεδρος, έχουμε ξεμάθει να ανατρέφουμε τα παιδιά μας, να μαγειρεύουμε ό φαί μας και να τραγουδάμε τα τραγούδια μας. Μισθωτοί μας προσφέρουν σε κονσέρβες το φαί και τα τραγούδια μας. «Έχουμε φτάσει στο σημείο, παρατήρησε ο πρόεδρος, οι γονείς να εκτιμούν ότι μόνο οι επαγγελματίες διπλωματούχοι του κράτους είναι κατάλληλοι για να αναθρέψουν σωστά τα παιδιά τους». Στη συνέχεια αναθέτουμε σε επαγγελματίες της διασκέδασης να γεμίσουν ηλεκτρονικά το χρόνο που κερδίσαμε, ενώ ταυτόχρονα διαμαρτυρόμαστε για την κακή ποιότητα των αγαθών και υπηρεσιών που καταναλώνουμε».

Είναι επείγον, είπε ο πρόεδρος, τα άτομα και οι ομάδες να ξαναπάρουν στα χέρια τους την οργάνωση της ύπαρξής τους, του περιβάλλοντος που ζούν και των ανταλλαγών τους. «Η ανάκτηση και η επέκταση των ατομικών και συλλογικών ελευθεριών, είναι ο μόνος τρόπος να αποφύγουμε την δικτατορία των κρατικών μηχανισμών».

Ο πρόεδρος έδωσε τότε τον λόγο στον πρωθυπουργό για να εκθέσει το πρόγραμμα των αλλαγών. Ο πρωθυπουργός άρχισε να διαβάζει έναν κατάλογο 29 επιχειρήσεων ή εταιριών των οποίων ζητούσε την κοινωνικοποίηση. Οι περισσότερες από τις μισές βρίσκονταν στον τομέα των καταναλωτικών αγαθών, γιατί έπρεπε να αρχίσουν να εφαρμόζονται άμεσα οι άρχες της «λιγότερης εργασίας» και της «καλύτερης καταναλώσεως».

Η συγκεκριμενοποίηση αυτών των αρχών, είπε ο πρωθυπουργός, πρέπει να είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων: οι ίδιοι πρέπει να ένωθούν σε γενικές συνελεύσεις και σε ειδικές ομάδες δουλειάς, σύμφωνα με την μέθοδο καταμερισμού της έπεξεργασίας των σχεδίων παραγωγής και της κοινής λήψης όλων των αποφάσεων, μέθοδος που εγκαταστάθηκε στην ΛΙΠ. Θά πρέπει να δοθεί ένας μήνας στους εργαζόμενους, τόνισε ο πρωθυπουργός, για να καθορίσουν, με τη συνδρομή εξωτερικών συμβούλων και έπιτροπών καταναλωτών, μια περιορισμένη γκάμα μοντέλων, έπιπεδα ποιότητας και στόχους παραγωγής. Μια νέα μέθοδος διαχείρισης είχε ήδη αρχίσει να εφαρμόζεται από μια ήμιαπάρνομη ομάδα του Έθνικού Ινστιτούτου Στατιστικής και Οικονομικών Μελετών.

Στη διάρκεια του ερχόμενου μήνα, είπε ο πρωθυπουργός, η παραγωγή θα γίνεται μόνο τό απόγευμα, ενώ τα πρωίνα θα χρησιμεύουν για τη συλλογική έπεξεργασία. Ο στόχος που όφειλουν να θέσουν οι εργαζόμενοι είναι η κάλυψη, μέσω της παραγωγής τους, όλων των αναγκών σε είδη πρώτης ανάγκης, μειώνοντας ταυτόχρονα την εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας σε 24 ώρες. Προφανώς τό εργατικό δυναμικό θά έπρεπε να αύξηθεί. Άλλωστε ύπήρχαν πολλοί άντρες και γυναίκες που ήταν έτοιμοι για πρόληψη.

Να Πάρουμε 'Τη Ζωή Μας Στα Χέρια Μας

Τα ζητήματα λοιπόν της ποιότητας ζωής, της ελευθερίας της ισότητας, της αλληλεγγύης και της ανθρωπιάς είναι ταυτόσημα με τα ζητήματα της κοινωνικής και ατομικής χειραφέτησης μέσα από την προώθηση των κοινωνικών αγώνων στη βάση του λαού για την ανατροπή του ταξικού-εξμεταλλευτικού συστήματος. Ένας νέος ανθρωπισμός που: επανακαθορίζει τις ανθρωπίνες αξίες και δίνει νόημα σ' αυτές, προωθεί την κατάργηση των ρόλων εξουσίας, αμφισβητεί τον διαχωρισμό διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας, μιλά για μια νέα αλληλεγγύη των ανθρώπων, για μια νέα συνεννόηση των λαών, τοποθετείται σαν περιεχόμενο για την προώθηση εκείνων των αγώνων που θα ανατρέψουν την εκμετάλλευση και την κυριαρχία της ταξικής κοινωνίας.

Κινήσεις αυτόνομες, ανταγωνιστικές προς τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις και τα κόμματα, αυτοοργανωμένες από τη βάση προς τα πάνω, μπορούν να θέσουν αυτά τα ζητήματα σε κάθε κοινωνικό χώρο (εργασιακό, εκπαιδευτικό, τοπικό, πολιτιστικό). Η συνδήση τους είναι ένας αναγκαίος ορος για την ανάπτυξη ενός ριζοσπαστικού κινήματος βάσης που θα διεκδικεί άμεσα την επίλυση όλων των παραπάνω προβλημάτων σε μια συνεχή διαδικασία επανοικειποίησης της δυνατότητας αυτοδιεύθυνσης της προσωπικής και κοινωνικής ζωής, παλεύοντας για την κοινωνική ανατροπή και την δημιουργία μιας κοινωνίας αταξικής, ελευθεριακής. 'Είνα μια κοινωνία όπου οι αποφασείς, οι λυσείς των προβλημάτων, η διεύθυνση και η οργάνωση της θα απορρέει από την ίδια την κοινωνική βάση με όργανα και θεσμούς άμεσης δημοκρατίας, με την ισοτιμη συμμετοχή των πολιτών στις αποφασείς μέσα από τις κυρίαρχες γενικές συνελεύσεις. Οι ίδιοι οι πολίτες θα εκλεγουν τις επιτροπές (συμβουλία) σε κάθε χώρο και για κάθε ζήτημα με αντιπροσωπους αμισθους, άμεσα ανακλήτους, υπολογους κατά τακτά χρονικά διαστήματα και με τη δυνατότητα μιας εκ περιτροπής (κυκλική) αντιπροσωπευση. Οι αντιπρόσωποι χωρίς καμία διευθυντική εξουσία και προνόμιο προσφέρουν την αναγκαία κοινωνική εργασία προωθώντας τις αποφασείς και εντολές των λαϊκών γενικών συνελεύσεων.

Μέσα από την δημιουργία λαϊκών οργάνων σε διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας καταργείται ο διαχωρισμός πολιτικού-οπαδού ψηφοφόρου όπως και ο διαχωρισμός διανοητικής και χειρωνακτικής εργασίας αφού οι ίδιοι οι πολίτες καθορίζουν το περιεχόμενο και τον τρόπο παραγωγής προϊόντων, την διάθεση των προϊόντων και τον σχεδιασμό-οργάνωση της εργασιακής διαδικασίας. Η πρόσβαση στη γνώση θα είναι ελεύθερη σε συνθήκες ανάλογης κατανομής χρόνου στην εργασία και στην μόρφωση. Με αυτή την έννοια οι επιστήμονες όχι μόνο δεν είναι ξεκομμένοι απ' τις ανάγκες και τα προβλήματα της κοινωνίας: αντιθέτα ζουν σε αυτήν χωρίς κάποια ειδικά προνόμια και ρόλους εξουσίας αλλά με μια αναγκαία και ωφέλιμη συμμετοχή.

Η ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας αντιθεσμικής βρ-σκει το αντίκρουσμα της σε μια γνήσια πολιτική, οικονομική, πολιτισμική αποκέντρωση με βάση την τοπική και ιστορική ιδιομορφία, τις προτεραιότητες σε σχέση με την παραγωγή και την κοινωνική ανάπτυξη, τις ιδιαίτερες και περιβαλλοντικές ανάγκες κάθε περιοχής αλλά και την συν-δύση των γενικότερων προβλημάτων σπάζοντας έτσι το δια-χωρισμό πόλης-υπαίθρου, κέντρου-περιφέρειας, αγροτικής-βιομηχανικής παραγωγής. Είναι η απαραίτητη συνθήκη για την πραγματική αντιμετώπιση οξυμένων προβλημάτων όπως και της μόλυνσης με την υιοθέτηση εναλλακτικών μορφών ενέργειας που θα έχουν κέντρο τον άνθρωπο και το περι-βάλλον που ζει. Η επανιεράρχηση των αναγκών, των στοχών μιας νέας ανθρωπιστικής οικονομίας σε αρμονία με τη φύση είναι η μονή απάντηση στην παραλογή κατασπατάληση

Επιπλέον παρατήρησε ο πρωθυπουργός, οι εργαζόμενοι θα είναι ελεύθεροι να οργανώ-νουν την δουλιά τους με τρόπο ώστε ο καθέ-νας να μπορεί να εργάζεται άλλοτε περισσότε-ρο και άλλοτε λιγότερο από 24 ώρες την βδομάδα στην ίδια επιχείρηση: θα είναι ελεύθε-ροι να απασχολούνται για μερικές περιόδους σέ δύο ή τρεις ταυτόχρονα δουλιές μερικής απα-σχόλησης, ή να εργάζονται σάν αγρότες πρὸς τό τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, σάν οικοδόμοι τὴν ἀνοιξη: με δυό λόγια νά μάθουν νά ἐξασκοῦν συγχρόνως πολλά ἐπαγγέλματα. Γιὰ αὐτό τόν σκοπό, θά πρέπει νά ὀργανώσουν ἕνα γραφεῖο ἀνταλλαγῆς ἀπασχόλησης, ἔχοντας δεδομένο ὅτι μέση βάση ἀμοιβῆς θά θεωροῦνται τὰ 2.000 φράγκα τὸν μήνα γιὰ 24 ὥρες ἐργασίας τὴν βδομάδα.

Δύο άτομα, εἶπε ὁ πρωθυπουργός πρέπει νά μποροῦν νά ζοῦν πολὺ καλά με δυό χιλιάδες φράγκα τὸ μήνα, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν συλλογικῶν διευκολύνσεων καὶ ὑπηρεσιῶν πού θά βρίσκονται στή διάθεσή τους. Ὅμως κανεῖς δέν πρόκειται νά περιοριστεῖ: «Ἡ πολυτέλεια δέν θά ἀπαγορευτεῖται. Ὡστόσο, θά ἀποκτεῖται με τὴν δουλιά». Ὁ πρωθυπουργός ἔδωσε σχετικὰ τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα: μία ἐξοχική κατοικία ἀντιπροσωπεύει περίπου 3.000 ὥρες ἐργασίας. Ὅποιος θέλει νά ἀγοράσει μία, ὀφείλει νά ἐργαστεῖ, πέρα ἀπὸ τίς 24 ἐβδομα-διαῖες ὥρες τοῦ, 3000 ὥρες σέ οἰκοδομικά ἐπαγγέλματα ἢ βιομηχανίες: ἀπ' αὐτές οἱ 1000 ὥρες πρέπει νά δουλεύουν ἐκ τῶν προτέρων. Ἄλλα ἀντικείμενα πού κατατάσσονται στὰ μὴ ἀναγκαῖα, ὅπως τὰ ἰδιωτικά αὐτοκίνητα, (πού ἀντιπροσωπεύουν περίπου 600 ὥρες ἐργασίας) μποροῦν νά ἀποκτηθοῦν με βάση τὴν ἴδια ἀρχή. «Τὸ χρῆμα δέν δίνει δικαιώματα», παρατήρησε ὁ πρωθυπουργός. «Πρέπει νά μάθουμε νά ὑπολο-γίζουμε τὴν τιμὴ τῶν πραγμάτων σέ ὥρες ἐργασίας». Αὐτὴ ἡ τιμὴ-ἐργασία, πρόσθεσε ὁ πρωθυπουργός θά ἐλαττωθεῖ σύντομα. Ἐταί, σέ λίγο, 500 ὥρες ἐργασίας θά δίνουν σέ ὅλους τοὺς «βέβηλους» πού καταπιάνονται με μαστο-ρέματα τὴν δυνατότητα προμήθειας ὅλων τῶν ὑλικῶν πού ἀπαιτοῦνται γιὰ νά κατασκευάσουν μόνοι τους, σέ 1500 ὥρες, τὸ σπίτι πού τοὺς ἀρέσει.

Ὁ σκοπός, διευκρίνισε, πρέπει νά εἶναι ἡ σταδιακὴ κατάργηση τῆς ἐμπορευματικῆς παρα-γωγῆς καὶ τῶν ἐμπορευματικῶν ἀνταλλαγῶν μέσω τῆς λειτουργίας ἀποκεντρωμένων καὶ μικρῶν μονάδων παραγωγῆς, με τρόπο ὥστε κάθε κοινότητα βάσης νά παράγει τὸ λιγότερο τὸ μισό αὐτῶν πού καταναλῶνει. Γιὰ τὴ πηγὴ ὅλων τῶν ἀποτυχιῶν καὶ ἀπογοητεύσεων μας, τόνισε ὁ πρωθυπουργός, βρίσκεται στὸ ὅτι κανεῖς δέν καταναλῶνει αὐτὸ πού παράγει, οὔτε παράγει αὐτὸ πού καταναλῶνει.

Γιὰ νά γίνει ἕνα βῆμα πρὸς τὴ νέα κατεύ-θυνση, ἡ κυβέρνηση ζήτησε καὶ πέτυχε ἀπὸ τὴ βιομηχανία ποδηλάτων νά αὐξήσει ἄμεσα τὴν παραγωγὴ τῆς κατὰ 30%, ἀλλὰ τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ποδήλατα καὶ μοτοποδήλατα νά παραδοθοῦν σέ κομμάτια, γιὰ νά τὰ συναρμολογήσουν ἐκεῖνοι πού θά τὰ χρησιμοποιήσουν. Τυπώθηκαν λεπτο-μερειακὲς ὁδηγίες συναρμολόγησης. Πάνκοι συναρμολόγησης, με ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐργα-λεῖα, θά ἐγκατασταθοῦν ἀμέσως στοὺς δήμους, στὰ σχολεῖα, στὰ ἀστυνομικά τμήματα, στοὺς στρατώνες, στὰ δημόσια πάρκα καὶ πάρκινγκ... Ὁ πρωθυπουργός εὐχήθηκε οἱ κοινότητες βάσης νά ἀναπτύξουν παρόμοιες πρωτοβουλίες στὸ μέλλον: κάθε γειτονιά, κάθε πόλη, κάθε μεγάλο κτίριο, θά ἔπρεπε νά ἀποκτήσει ἐργα-στήρια ἐλεύθερης δημιουργίας καὶ παραγωγῆς, ὅπου οἱ πολῖτες, στή διάρκεια τοῦ ἐλεύθερου χρόνου τους, θά παράγουν ἀνάλογα με τίς ἐπιθυμίες τους, ἔχοντας στή διάθεσή τους ἕνα σύνολο ὅλο καὶ πιὸ τελειοποιημένων ἐργαλείων, συμπεριλαμβανομένων τοῦ βίντεο καὶ τῆς τη-λεόρασης κλειστοῦ κυκλώματος. Ἡ βδομάδα τῶν 24 ὥρῶν καὶ τὸ ἐξασφαλισμένο εἰσόδημα θά ἐπέτρεπαν στοὺς ἀνθρώπους νά ὀργανωθοῦν μεταξύ τους γιὰ νά ἀνταλλάξουν ὑπηρεσίες (φύλαξη παιδιῶν, βοήθεια στοὺς γέρους, μετα-

των φυσικών πόρων και αποθεμάτων ενεργειών. Η ομοσπονδιακή συνένωση των πολυάριθμων λαϊκών οργάνων με ορους διατήρησης της ιδιαιτερότητας, της αυτονομίας και ισοτιμίας (πχ. συμβούλιο οικονομίας, εθνικής παραγωγής, διακίνησης προϊόντων) είναι απαραίτητος όρος για την επίλυση γενικότερων προβλημάτων και ανταλλαγής εμπειριών. Τα όργανα αυτά θα λειτουργούν πάντα με βάση τις ανάγκες και τις εντολές των περιφερειακών συνεισφορών πάντα στις αρχές της άμεσης δημοκρατίας.

Η Άμεση Δημοκρατία και η Ένικευμένη Κοινωνική Αυτοδιεύθυνση σαν αντίληψη και πρακτική είναι άρρηκτα συνδεδεμένες σε μια διαλεκτική σχέση με μια αταξική κομμουνιστική κοινωνία και κάθετα αντίθετες με την αστική αντίληψη περί συμμετοχής και δημοκρατίας. Είναι ενάντια στον ήδη εν επανάστατικό δημοκρατικό συγκεντρωτισμό ο οποίος στην ουσία δεν διαφέρει από την αστική αντίληψη και πρακτική σε ότι αφορά τη λήψη συλλογικών αποφάσεων. Είναι ενάντια στις έννοιες και πρακτικές της καθοδήγησης, ιεραρχίας, ηγεσίας, γραφειοκρατίας και συγκεντρωτισμού, όπου το κόμμα διευρύνεται μέσω του κράτους ελέγχοντας την κοινωνία με την αστυνομία και με τον οργανωμένο ιεραρχικά (σύμφωνα με τα αστικά πρότυπα) στρατό.

Δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να προδιαγράψουμε ή να καθορίσουμε λεπτομερικά το μοντέλο μιας άλλης κοινωνικής ανάπτυξης και το τρόπο λειτουργίας της αταξικής κοινωνίας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν αφήνουμε ελεύθερη τη σκέψη και τη φαντασία μας να οραματιστεί και να σχεδιάσει. Με τίποτα όμως δεν μπορεί να προκαθοριστεί -εγκλωβίζοντας σε νεκρά εγκεφαλικά σχήματα- ο οργανισμός και ο πλοήγος από ζωή της αναρχικής κοινωνίας.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΜΩΣ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΛΛΑΓΕΣ, ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΣΜΟΥΣ, ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΟΠΟΥ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΚΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΘΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΑΝΟΙΓΟΝΤΑΣ ΝΕΕΣ ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΑΝΑΝΘΡΩΠΙΝΟ, ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΑ ΕΞΕΛΙΞΙΜΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

κατ' αρχήν να την κατέχουμε», τόνισε ο πρωθυπουργός. «Η εθνική κυριαρχία εξαρτάται κατ' αρχήν από την ικανότητά μας να είμαστε αυτόρκες στην παραγωγή τροφίμων. Γι' αυτό τό σκοπό, η κυβέρνηση θα έβαζε όλες τις δυνάμεις της για να παροτρύνει εκατό χιλιάδες ανθρώπους τόν χρόνο να εγκατασταθούν σε περιοχές που εγκαταλείπονται και να επανεισάγουν και να τελειοποιήσουν τη βιολογική καλλιέργεια και κτηνοτροφία, καθώς και τις «ήπιες» τεχνολογίες. Στις νέες αγροτικές κοινότητες θα παρέχεται για 5 χρόνια κάθε επιθυμητή επιστημονική και υλική βοήθεια. Οι κοινότητες αυτές συνεισφέρουν περισσότερο στην καταπολέμηση της πείνας στον πλανήτη μας απ' ό,τι οι πυρηνικές βιομηχανίες και οι βιομηχανίες έντομοκτόνων.

Ο πρωθυπουργός κατέληξε λέγοντας ότι, για να ευνοηθεί η ανάπτυξη της φαντασίας και η ανταλλαγή ιδεών, η τηλεόραση δεν θα λειτουργούσε πια την Παρασκευή και τό Σάββατο.

βίβαση γνώσεων) και να αποκτήσουν από κοινού τούς επιθυμητούς συλλογικούς εξοπλισμούς. «Σταματήστε να ρωτάτε σε κάθε ευκαιρία: «Τί κάνει η κυβέρνηση;» φώναξε ο πρωθυπουργός. «Η αποστολή της κυβέρνησης είναι να αποσύρεται στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό για να παίρνει ο ίδιος ο λαός την ζωή του στα δικά του χέρια».

Ο άκρογωνιαίος λίθος της νέας κοινωνίας, συνέχισε ο πρωθυπουργός, είναι η αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης. Είναι απαραίτητο όλα τα παιδιά στην διάρκεια της σχολικής ηλικίας να εξοικειωθούν με αγροτικές δουλιές, με την κατεργασία του μεγάλου, του ξύλου, του μαλλιού, και της πέτρας και να μάθουν την ιστορία και τις φυσικές επιστήμες, τα μαθηματικά και τη λογοτεχνία, σε σύνδεση με αυτές τις δραστηριότητες.

Επείτα από την υποχρεωτική εκπαίδευση, συνέχισε ο πρωθυπουργός, καθένας θα άφιερώνει, για 5 χρόνια, 20 ώρες για κοινωνική εργασία, που θα του δίνουν δικαίωμα να παίρνει ένα πλήρες εισόδημα, και ταυτόχρονα θα παρακολουθεί την επιτήμη ή την επαγγελματική εκπαίδευση που επιλέγει. «Η κοινωνική εργασία πρέπει να πραγματοποιείται σε έναν ή περισσότερους από τούς 4 παρακάτω τομείς: γεωργία, σιδηροοδική και ορυχεία, οικοδομή, δημόσια έργα και δημόσια υγιεινή, φροντίδες στους άρρωστους, στους γέροντες και στα παιδιά.

Καθένας εργαζόμενος σπουδαστής, διευκρίνισε ο πρωθυπουργός, δεν θα απασχολείται πάνω από τρεις μήνες συνεχώς στα πιο δυσάρεστα επαγγέλματα, όπως του οδοκαθαριστή, του νοσοκομειακού, του ένειδικευτου. Αντίθετα, καθένας μέχρι τα 45 του χρόνια, θα απασχολείται σ' αυτές τις δουλιές για 12 μέρες τό χρόνο κατά μέσο όρο. «Δεν θα υπάρχουν πιά σ' αυτή την χώρα ούτε μεγιστάνες ούτε παρίες», αναφώνησε ο πρωθυπουργός. «Εξακόσια ογδόντα κέντρα αυτο-εκπαίδευσης και αυτο-μαθητείας, που καλύπτουν όλους τούς τομείς, ανοίχτη για όλους μέρα και νύχτα, θα έφταναν σε δυό χρόνια ακόμα και στα πιο απομακρυσμένα χωριά, με στόχο να μη μένει κανείς πιά εγκλωβισμένος σε επαγγέλματα που δεν του άρουν.

Στη διάρκεια του τελευταίου χρόνου της εργασίας - εκπαίδευσης, οι εργαζόμενοι - σπουδαστές θα πρέπει να οργανωθούν σε μικρές αυτόνομες ομάδες για να πραγματοποιήσουν από την αρχή μέχρι τό τέλος μία πρωτότυπη πρωτοβουλία, που θα έχουν προηγουμένως συζητήσει με την τοπική τους κοινότητα. Ο πρωθυπουργός έκφρασε την ελπίδα ότι πολλές πρωτοβουλίες θα στόχευαν στο να ξαναδώσουν ζωή στις έρημες περιοχές της κεντρικής Γαλλίας και να εφαρμόσουν σ' αυτές καλλιεργητικές μεθόδους που να σέβονται τό οικοσύστημα. Πολλοί, είπε, άνθισχούν επειδή η Γαλλία εξαρτάται από τό εξωτερικό για τό καύσιμα αυτοκινήτων και βιομηχανιών, ενώ είναι ακόμα πιο σοβαρή η εξάρτησή της από την αμερικάνικη σόγια για τό μπφιτέκι της και από την πετροχημεία για τό δημητριακά και τά λαχανικά της.

«Για να υπερασπίσουμε την πατρίδα, πρέπει

αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι

θα είχαμε πολιτισμό στις θαλάσσιες (Μπερτολτ Μπρεχτ)

Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι, ρώτησε τον κύριο Κ. η κορούλα της ομιονόμας του, θα φέρονταν τότε πιο καλά στα μικρά ψαράκια; Σίγουρα, απουρίθηκε εκείνος. Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα χάζιζαν για τα μικρά ψαράκια στη θάλασσα τεράστια κλουβιά και θα βάζαν μέσα διάφορες τροφές, φυτά και ζωντανά. Θα φρόντιζαν τα κλουβιά να έχουν πάντα καθαρό νερό και γενικά θα τα εφοδίαζαν με διάφορες εγκαταστάσεις υγιεινής. Όταν λόγω χάρη ένα ψαράκι τραυματίζει την ουρά του, οι καρχαρίες θα του βάζαν αμέσως έναν επίδεσμο μην τυχόν και φοβηθεί και το χάσουν πριν την ώρα του. Έπειτα για να μην μελαγχολούν τα ψαράκια, θα οργάνωναν κατά διαστήματα στη θάλασσα μεγάλες χοροδίες, γιατί τα ψαράκια είναι πιο νόστιμα από τα θλιμμένα. Τούτα τα μεγάλα κλουβιά θα είχαν βέβαια και τα σιμολεία τους. Εκεί τα ψαράκια θα μάθαιναν πώς να κολυμπάνε στο στόμα του καρχαρία. Θα πρέπει λόγω χάρη να μάθουν γεωγραφία για να μπορούν να βρίσκουν τους μεγάλους καρχαρίες όταν αυτοί μάπου θα τερπελιάζουν. Βέβαια το πιο σπουδαίο θα ήταν η ηθική διαπλάση των μικρών ψαριών. Θα τους μάθαιναν ότι για ένα ψαράκι δεν υπάρχει μεγαλύτερη και ωραιότερη αρετή από το να θυσιάζεσαι πρόθυμα και οι όλα τα ψαράκια θα πρέπει να πιστεύουν τυφλά στους καρχαρίες προπαντός όταν αυτοί τους λένε ότι θα φροντίσουν για ένα ωραίο μέλλον. Θα έδιναν στα ψαράκια να καταλάβουν ότι τούτο το ωραίο μέλλον τότε μόνο θα είναι εξασφαλισμένο όταν εκείνα μάθουν να υπακούουν. Τα ψαράκια θα πρέπει να φυλάγονται από κάθε λογής ταπεινές, εγωιστικές και μαρξιστικές διαθέσεις κι αν τύχαινε κανένα από αυτά να φανερώσει τέτοιες αδυναμίες τα άλλα ψαράκια θα έπρεπε να το αναφέρουν αμέσως στους καρχαρίες. Αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα έμειναν βέβαια αναμεταξύ τους και διάφορους πολέμους για να κυριέψουν ξένα κλουβιά και τα ξένα ψαράκια. Στους πολέμους αυτούς ο κάθε καρχαρίας θα πολεμούσε με τα δικά του ψαράκια. Θα μάθαιναν στα ψαράκια ουρανόμεσα σε αυτά και στα ψαράκια των άλλων καρχαριών υπάρχει τεράστια διαφορά. Τα ψαράκια θα τους έλεγαν, είναι ως γνωστό βουβιά, σιωπώνουν ωστόσο σε διαφορετικές ολότελες γλώσσες κι αυτό και είναι αδύνατο να καταλάβει το ένα το άλλο. Σε κάθε ψαράκι που θα σκότωνε μερικά εχθρικά ψαράκια που σιωπώνουν σ' άλλη γλώσσα, θα κερφίτσωναν κι από ένα παρθένο από φύω και θα τούδιναν τον τίτλο του ήρωα. Αν βέβαια οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα είχαν και τη δική τους τέχνη. Θα είχαν ωραίους πίνακες που θα παρίσταναν τα δόντια των καρχαριών με θαυμάσια χρώματα, και τα στόματά τους θα ήταν σαν τους κήπους της Βαβυλώνας όπου μπορεί να κάνει κινείς τρελές σεργιάνι. Τα θέατρα στο βυθό θα έδειχναν πως ηρωικά ψαράκια κολυμπάνε ενθουσιασμένα στο στόμα των καρχαριών. Κι η μουσική θα ήταν τόσο γλυκιά που τα ψαράκια με την μπάντα μπροστά θα ορμούσαν μαγεμένα και νανουρισμένα με τις πιο όμορφες μελωδίες στο στόμα των καρχαριών. Δεν θα λείπε βέβαια και η θρησκεία αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι. Αυτή θα δίδασκε ότι τα ψαράκια μοναχά στην κοιλιά των καρχαριών θα αρχίζουν να χέρονται την αληθινή ζωή. Εξάλλου αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι όλα τα ψαράκια δε θα ήταν πια ίσα κι όμοια όπως συμβαίνει σήμερα. Μερικά από αυτά θα αποκτούσαν κειώματα και θα τοποθετούσαν πάνω από τα άλλα ψαράκια. Όσα καλύτερα είναι λίγο πιο μεγάλα θα είχαν το λεύτερο να τρώνε τα πιο μικρά. Αυτό θα ήταν άλλωστε ευχάριστο για τους καρχαρίες γιατί έτσι εκείνοι δεν θα χρειάζονταν πια παρά να καταπίνουν συχνότερα πιο μεγάλες μπουκιές. Και τα πιο μεγάλα ψαράκια, αυτά που θα είχαν τις ψηλές θέσεις, θα φρόντιζαν για την τάξη ανάμεσα στα ψαράκια και θα γίνονταν δασκάλοι, αξιωματικοί, και μηχανικοί στα φαρουκλουβιά. Κοντολογίς μόνο αν οι καρχαρίες ήταν άνθρωποι θα είχαμε πολιτισμό στη θάλασσα.

Η ΑΛΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΣΤΗΝ «ΚΡΙΣΗ» ΕΙΝΑΙ
ΟΥΤΕ

ΔΕΞΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΑΛΛΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΑ!

- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΑ
- ΑΝΤΙΕΚΛΟΓΙΚΟ-ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
- ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Πρωτοβουλία: ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ-ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ,
ΑΝΑΡΧΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΣ ΠΥΡΗΝΑΣ Α. ΛΙΟΣΙΩΝ.